

1. Era în țara Uț un om care se numea Iov. Și omul acesta era fără prihană și curat la suflet. El se temea de Dumnezeu, și se abătea de la rău.
2. I s-au născut șapte fii și trei fete.
3. Avea șapte mii de oi, trei mii de cămile, cinci sute de perechi de boi, cinci sute de măgărițe, și un foarte mare număr de slujitori. Și omul acesta era cel mai cu vază din toți locuitorii Răsăritului.
4. Fiii săi se duceau unii la alții, și dădeau, rînd pe rînd, cîte un ospăț. Și poșteau și pe cele trei surori ale lor să mănînce și să bea împreună cu ei.
5. Și, dupăce treceau zilele de ospăț, Iov chema și sfințea pe fiii săi: se scula dis de dimineață și aducea pentru fiecare din ei cîte o ardere de tot. Căci zicea Iov: „Poate că fiii mei au păcătuit și au supărat pe Dumnezeu în inima lor.“ Așa avea Iov obicei să facă.
6. Fiii lui Dumnezeu au venit într-o zi de s-au înfățișat înaintea Domnului. Și a venit și Satana în mijlocul lor.
7. Domnul a zis Satanei: „De unde vii?“ Și Satana a răspuns Domnului: „De la cutreierarea pămîntului și de la plimbarea pe care am făcut-o pe el.“
8. Domnul a zis Satanei: „Ai văzut pe robul Meu Iov? Nu este nimeni ca el pe pămînt. Este un om fără prihană și curat la suflet, care se teme de Dumnezeu și se abate de la rău.“
9. Și Satana a răspuns Domnului: „Oare degeaba se teme Iov de Dumnezeu?”
10. Nu l-ai ocrotit Tu pe el, casa lui și tot ce este al lui? Ai binecuvîntat lucrul mînilor lui, și turmele lui acopăr țara.
11. Dar ia întinde-Ți mîna, și atinge-te de tot ce are, și sînt încredințat că Te va blestema în față.“
12. Domnul a zis Satanei: „Iată, îți dau pe mîna tot ce are, numai asupra lui să nu întinzi mîna.“ Și Satana a plecat dinaintea Domnului.
13. Într-o zi, pe cînd fiii și fiicele lui Iov mînceau și beau vin în casa fratelui lor celui întîi-născut,
14. a venit la Iov un sol, care a zis: „Boii arau și măgărițele pășteau lîngă ei.
15. Și s-au aruncat niște Sabeeni asupra lor, i-au luat, și au trecut pe slujitori prin ascuțișul săbiei. Numai eu am scăpat, ca să-ți dau de știre.“
16. Pe cînd vorbea el încă, a venit un altul și a zis: „Focul lui Dumnezeu a căzut din cer, și a aprins oile și pe slujitorii tăi, și i-a ars de tot. Numai eu am scăpat, ca să-ți dau de știre.“
17. Pe cînd vorbea el încă, a venit un altul și a zis: „Niște Haldeeni, înșirați în trei cete, s-au aruncat asupra cămilelor, le-au luat și au trecut pe slujitori prin ascuțișul săbiei. Numai eu am scăpat, ca să-ți dau de știre.“
18. Pe cînd vorbea el încă, a venit un altul și a zis: „Fiii tăi și fiicele tale mînceau și beau vin în casa fratelui lor întîi-născut.
19. Și deodată, a venit un vînt mare de dincolo de pustie, și a izbit în cele patru colțuri ale casei: Casa s-a prăbușit peste tineri, și au murit. Și am scăpat numai eu, ca să-ți dau de știre.“
20. Atunci Iov s-a sculat, și-a sfișiat mantaua, și și-a tuns capul. Apoi, aruncîndu-se la pămînt, s-a închinat,
21. și a zis: „Gol am ieșit din pîntecele mamei mele, și gol mă voi întoarce în sînul pămîntului. Domnul a dat, și Domnul a luat, - binecuvîntat fie Numele Domnului!“
22. În toate acestea, Iov n'a păcătuit de loc, și n'a vorbit nimic necuviincios împotriva lui Dumnezeu.

1. Fiii lui Dumnezeu au venit într-o zi de s-au înfățișat înaintea Domnului. Și a venit și Satana în mijlocul lor și s-a înfățișat înaintea Domnului.
2. Domnul a zis Satanei: „De unde vii?“ Și Satana a răspuns Domnului: „De la cutreierarea pămîntului și de la plimbarea pe care am făcut-o pe el.“

3. Domnul a zis Satanei: „Ai văzut pe robul Meu Iov? Nu este nimeni ca el pe pământ. Este un om fără prihană și curat la suflet. El se teme de Dumnezeu, și se abate de la rău. El se ține tare în neprihănirea lui, și tu Mă îndemni să-l perd fără pricină.“
 4. Și Satana a răspuns Domnului: „Piele pentru piele! Omul dă tot ce are pentru viața lui.
 5. Dar ia întinde-Ți mâna și atinge-Te de oasele și de carnea lui, și sînt încredințat că Te va blestema în față.“
 6. Domnul a zis Satanei: „Iată, ți-l dau pe mînă: numai cruță-i viața.“
 7. Și Satana a plecat dinaintea Domnului.
Apoi a lovit pe Iov cu o bubă rea, din talpa piciorului pînă în creștetul capului.
 8. Și Iov a luat un ciob să se scarpine, și a șezut pe cenușă.
 9. Nevastă-sa i-a zis: „Tu rămîi neclintit în neprihănirea ta! Bleastă-mă pe Dumnezeu, și mori!“
 10. Dar Iov i-a răspuns: „Vorbești ca o femeie ne bună. Ce! primim dela Dumnezeu binele, și să nu primim și răul?“
- În toate acestea, Iov n-a păcătuit de loc cu buzele lui.
Cei trei prieteni vin la Iov.
11. Trei prieteni ai lui Iov, Elifaz din Teman, Bildad din Șuah, și Țofar din Naama, au aflat de toate nenorocirile cari-l loviseră. S-au sfătuit și au plecat de acasă să se ducă să-i plîngă de milă și să-l mîngîie.
 12. Ridicîndu-și ochii de departe, nu l-au mai cunoscut. Și au ridicat glasul și au plîns. Și-au sfișiat mantalele, și au aruncat cu țărînă în văzduh deasupra capetelor lor.
 13. Și au șezut pe pământ lîngă el șapte zile și șapte nopți, fără să-i spună o vorbă, căci vedeau cît de mare îi este durerea.

3

1. După aceea, Iov a deschis gura și a blestemat ziua în care s-a născut.
2. A luat cuvîntul și a zis:
3. „Blestemată să fie ziua în care m-am născut,
și noaptea care a zis: „S’a zămislit un copil de parte bărbătească!“
4. Prefacă-se în întunerec ziua aceea,
să nu se îngrijească Dumnezeu de ea din cer,
și să nu mai strălucească lumina peste ea!
5. S-o cuprindă întunerecul și umbra morții,
nori groși să vină peste ea,
și neguri de peste zi s-o înspăimînte!
6. Noaptea aceea! S-o acopere întunerecul,
să piară din an,
să nu mai fie numărată între luni!
7. Da, stearpă să fie noaptea aceea, ducă-se veselie din ea!
8. Blestemată să fie de ceice blestemă zilele,
de ceice știu să întărîte Leviatanul (Sau: crocodil.);
9. să se întunece stelele din amurgul ei,
în zădar să aștepte lumina,
și să nu mai vadă genele zorilor zilei!
10. Căci n-a închis pîntecele care m’a zămislit,
nici n-a ascuns suferința dinaintea ochilor mei.
11. De ce n-am murit în pîntecele mamei mele?
Dece nu mi-am dat sufletul la ieșirea din pîntecele ei?
12. De ce am găsit genunchi cari să mă primească?
Și țîțe cari să-mi dea lapte?
13. Acum aș fi culcat, aș fi liniștit, aș dormi și m-aș odihni
14. cu împărații și cei mari de pe pământ,

- cari și-au zidit falnice morminte,
15. cu domnitorii cari aveau aur,
și și-au umplut casele cu argint.
16. Sau n-aș mai fi în viață,
aș fi ca o stîrpitură îngropată,
ca niște copii cari n'au văzut lumina!
17. Acolo nu te mai necăjesc cei răi,
acolo se odihnesc cei sleiți de puteri.
18. Acolo cei puși în lanțuri sînt lăsați toți în pace,
nu mai aud glasul asupritorului;
19. cel mai mic și cel mare sînt tot una acolo,
și robul scapă de stăpînul său.
20. Pentru ce dă Dumnezeu lumină celui ce suferă,
și viață celor amăriți la suflet,
21. cari așteaptă moartea și nu vine;
măcar că o doresc mai mult decît o comoară,
22. cari n-ar mai putea de bucurie
și de veselie, dacă ar găsi mormîntul? -
23. Pentruce, zic, dă El lumină omului care nu știe încotro să meargă,
pe care îl îngrădește Dumnezeu de toate părțile?
24. Suspinurile îmi sînt hrana de toate zilele,
și jalea mi se varsă ca apa.
25. De ce mă tem, aceea mi se întîmplă;
de ce mi-e frică, de aceea am parte!
26. N-am nici liniște, nici pace, nici odihnă,
și necazul dă peste mine.“

4

1. Elifaz din Teman a luat cuvîntul și a zis:
2. „Dacă vom îndrăzni să-ți vorbim, te vei supăra?
Dar cine ar putea să tacă?
3. De multe ori tu ai învățat pe alții,
și ai întărit mîinile slăbite.
4. Cuvintele tale au ridicat pe cei ce se clătinau,
și ai întărit genunchii cari se îndoiau.
5. Și acum, cînd este vorba de tine, ești slab!
Acum, cînd ești atins tu, te turburi!
Nu este frica ta de Dumnezeu sprijinul tău?
6. Nădejdea ta, nu-i neprihănirea ta?
7. Adu-ți aminte, te rog: care nevinovat a perit?
Cari oameni neprihăniți au fost nimiciți?
8. După cîte am văzut eu, numai cei ce ară fărădelegea și samănă nelegiuirea îi secără roadele!
9. Aceia pier prin suflarea lui Dumnezeu,
nimiciți de vîntul mîniei Lui.
10. Mugetul leilor încetează,
dinții puilor de lei sînt zdrobiți!
11. Leul bătrîn piere din lipsă de pradă,
și puii leoaicei se risipesc.
12. Un cuvînt s-a furișat pînă la mine,
și urechea mea i-a prins sunetele ușoare.
13. În clipa cînd vedeniile de noapte frămîntă gîndul,

cînd oamenii sînt cufundați într-un somn adînc,
14. m-a apucat groaza și spaima,
și toate oasele mi-au tremut.
15. Un duh a trecut pe lîngă mine ...
Tot părul mi s-a zbîrlit ca ariciul ...
16. Un chip cu o înfățișare necunoscută era înaintea ochilor mei.
Și am auzit un glas care șoptea încetișor:
17. „Fi-va omul fără vină înaintea lui Dumnezeu?
Fi-va el curat înaintea Celui ce l-a făcut?”
18. Dacă n-are încredere Dumnezeu nici în slujitorii Săi,
dacă găsește El greșeli chiar la îngerii Săi,
19. cu cît mai mult la cei ce locuiesc în case de lut, cari își trag obîrșia din țărînă,
și pot fi zdrobiți ca un vierme!
20. De dimineață pînă seara sînt zdrobiți,
pier pentru totdeauna, și nimeni nu ține seama de ei.
21. Li se taie firul vieții:
mor, și tot n-au căpătat înțelepciunea!

5

1. Strigă acum! Cine îți va răspunde?
Căruia dintre sfinți îi vei vorbi?
2. Nebunul piere ucis de mînia lui,
prostul moare ucis de aprinderea lui.
3. Am văzut pe un nebun prinzînd rădăcină;
apoi deodată i-am blestemat locuința.
4. Fiii lui n-au noroc,
sînt călcați în picioare la poartă,
și nimeni nu i scapă!
5. Secerișul lui este mîncat de cei flămînzi,
cari vin să-l ia chiar și din spini,
și averile lui sînt înghițite de oameni însetați.
6. Nenorocirea nu răsare din țărînă,
și suferința nu încolțește din pămînt.
7. Omul se naște ca să sufere,
după cum scînteia se naște ca să zboare.
8. Eu aș alerga la Dumnezeu,
lui Dumnezeu i-aș spune necazul meu.
9. El face lucruri mari și nepătrunse,
minuni fără număr.
10. El varsă ploaia pe pămînt,
și trimete apă pe cîmpii.
11. El înalță pe cei smeriți,
și izbăvește pe cei necăjiți.
12. El nimicește planurile oamenilor vicleni,
și mînile lor nu pot să le împlinească.
13. El prinde pe cei înțelepți în viclenia lor,
și planurile oamenilor înșelători sînt răsturnate:
14. dau peste întunerec în mijlocul zilei,
bîjbăie ziua nameaza mare ca noaptea.
15. Astfel, Dumnezeu ocrotește pe cel slab împotriva amenințărilor lor,
și-l scapă din mîna celor puternici.

16. Așa încît nădejdea sprijinește pe cel nenorocit,
iar fărădelegea își închide gura.
17. Ferice de omul pe care-l ceartă Dumnezeu!
Nu nesocoti muștrarea Celui Atot Puternic.
18. El face rana, și tot El o leagă;
El rănește, și mîna Lui tămăduiește.
19. De șase ori te va izbăvi din necaz,
și de șapte ori nu te va atinge răul.
20. El te va scăpa de moarte în vreme de foamete,
și de loviturile săbiei în vreme de război.
21. Vei fi la adăpost de biciul limbii,
vei fi fără teamă cînd va veni pustiirea.
22. Vei rîde de pustiire ca și de foamete,
și nu vei avea să te temi de fiarele pămîntului.
23. Căci vei face legămînt pînă și cu pietrele cîmpului,
și fiarele pămîntului vor fi în pace cu tine.
24. Vei avea fericire în cortul tău,
îți vei găsi turmele întregi,
25. Îți vei vedea sămînța crescîndu-ți,
și odraslele înmulțindu-se ca iarba de pe cîmp.
26. Vei intra în mormînt la bătrînețe, ca snopul strîns la vremea lui.
27. Iată ce am cercetat, și așa este! Ascultă, că sînt spre folosul tău!“

6

1. Iov a luat cuvîntul și a zis:
2. „Oh! de ar fi cu puțință să mi se cîntărească durerea,
și să mi se pună toate nenorocirile în cumpănă,
3. ar fi mai grele decît nisipul mării: de aceea îmi merg cuvintele pînă la nebunie!
4. Căci săgețile Celui Atotputernic m-au străpuns,
sufletul meu le suga otrava,
și groază Domnului bagă fiori în mine!
5. Zbiară măgarul sălbatec cînd are verdeață?
Mugește boul cînd are de mîncare?
6. Poți mînca ce-i fără gust și fără sare?
Are vreun gust albușul unui ou?
7. Orice lucru de care aș vrea să nu m-ating,
acela-i hrana mea, fie cît de grețoasă ea!
8. O, de mi s-ar asculta dorința,
și de mi-ar împlini Dumnezeu nădejdea!
9. De ar vrea Dumnezeu să mă zdrobească,
întindă-Și mîna și să mă prăpădească!
10. Îmi va rămînea măcar această mîngîiere,
această bucurie în durerile cu cari mă copleșește:
că niciodată n-am călcat poruncile Celui Sfînt.
11. La ce să mai nădăjduiesc cînd nu mai pot?
La ce să mai aștept, cînd sfîrșitul se știe?
12. Tăria mea oare este o tărie de piatră?
Trupul meu e de aramă?
13. Nu sînt eu lipsit de ajutor,
și n-a fugit mîntuirea de mine?
14. Cel ce suferă are drept la mila prietenului,

- chiar dacă părăsește frica de Cel Atot puternic.
15. Frații mei s-au arătat înșelători ca un pîrîu,
ca albia pîraielor cari trec.
 16. Un sloi le turbură cursul,
zăpada se îngrămădește pe ele;
 17. vine arșița vremii și seacă,
vine căldura soarelui, și li se usucă albia.
 18. Cete de călători se abat din drumul lor,
se cufundă în pustie, și pier.
 19. Cetele celor din Tema se uită țintă la ele,
călătorii din Seba sînt plini de nădejde cînd le văd.
 20. Dar rămîn înșelați în nădejdea lor,
rămîn uimiți cînd ajung la ele.
 21. Așa sînteți și voi acum pentru mine.
Voi îmi vedeți necazul, și vă îngroziți!
 22. V'am zis eu oare: „Dați-mi ceva,
cheltuiți din averile voastre pentru mine,
 23. scăpați-mă din mîna vrăjmașului, răscumpărați-mă din mîna celor răi?”
 24. Învățați-mă, și voi tăcea;
faceți-mă să înțeleg în ce am păcătuit.
 25. O cît de înduplecătoare sînt cuvintele adevărului!
Dar ce dovedesc muștrările voastre?
 26. Vreți să mă muștrați pentru tot ce am zis,
și să nu vedeți decît vînt în cuvintele unui desnădăjduit?
 27. Voi năpăstuiți pe orfan,
prigoniți pe prietenul vostru.
 28. Uitați-vă la mine, vă rog!
Doar nu voi minți în față!
 29. Întoarceți-vă, nu fiți nedrepti;
întoarceți-vă, și mărturisiți că sînt nevinovat!
 30. Este vreo nelegiuire pe limba mea,
și nu deosebește gura mea ce este rău?

7

1. Soarta omului pe pămînt este ca a unui ostaș,
și zilele lui sînt ca ale unui muncitor cu ziua.
2. Cum suspină robul după umbră,
cum își așteaptă muncitorul plata,
3. așa am eu parte de luni de durere,
și partea mea sînt nopți de suferință.
4. Mă culc, și zic:
„Cînd mă voi scula?
Cînd se va sfîrși noaptea?”
Și mă satur de frămîntări pînă în revărsatul zorilor.
5. Trupul mi se acopere cu viermi și cu o coajă pămîntoasă,
pielea-mi crapă și se desface.
6. Zilele mele zboară mai iuți decît suveica țesătorului,
se duc și nu mai am nicio nădejde!
7. Adu-Ți aminte, Dumnezeuule, că viața mea este doar o suflare!
Ochii mei nu vor mai vedea fericirea.
8. Ochiul, care mă privește, nu mă va mai privi;

- ochiul tău mă va căuta, și nu voi mai fi.
9. Cum se risipește norul și trece,
așa nu se va mai ridica celce se pogoară în Locuința morților!
 10. Nu se va mai întoarce în casa lui,
și nu-și va mai cunoaște locul în care locuia.
 11. De aceea nu-mi voi ținea gura,
ci voi vorbi în neliniștea inimii mele,
mă voi tîngui în amărăciunea sufletului meu.
 12. Oare o mare sînt eu, sau un balaur de mare,
de-ai pus strajă în jurul meu?
 13. Cînd zic: „Patul mă va ușura,
culcușul îmi va alina durerile,
 14. atunci mă înspăimîntî prin visuri,
mă îngrozești prin vedenii.
 15. Ah! aș vrea mai bine gîtuirea,
mai bine moartea decît aceste oase!
 16. Le disprețuiesc!... nu voi trăi în veci...
Lasă-mă, căci doar o suflare mi-i viața!
 17. Ce este omul, ca să-Ți pese atît de mult de el,
ca să iei seama la el,
 18. să-l cercetezi în toate diminețile,
și să-l încerci în toate clipele?
 19. Cînd vei înceta odată să mă privești?
Cînd îmi vei da răgaz să-mi înghit scuipatul?
 20. Dacă am păcătuit, ce pot să-Ți fac, Păzitorul oamenilor?
Pentruce m-ai pus țintă săgeților Tale,
de am ajuns o povară chiar pentru mine însumi?
 21. Pentruce nu-mi ierți păcatul,
și pentruce nu-mi uiți fărădelegea?
Căci voi adormi în țărîină,
și cînd mă vei căuta, nu voi mai fi!“

8

1. Bildad către Șuah a luat cuvîntul și a zis:
2. „Pînă cînd vrei să vorbești astfel,
și pînă cînd vor fi cuvintele gurii tale ca un vînt puternic?
3. Oare va răsturna Dumnezeu dreptul?
Sau va răsturna Cel Atotputernic dreptatea?
4. Dacă fiii tăi au păcătuit împotriva Lui,
i-a dat pe mîna păcatului.
5. Dar tu, dacă alergi la Dumnezeu,
dacă rogi pe Cel Atot puternic,
6. dacă ești curat și fără prihană,
atunci negreșit, El va veghea asupra ta,
și va da înapoi fericirea locuinței tale nevinovate.
7. Vechea ta propășire va fi mică
față de cea de mai tîrziu. Învățăminte din pățania celor dinainte.
8. Întreabă pe cei din neamurile trecute,
și ia aminte la pățania părinților lor. -
9. Căci noi sîntem de ieri, și nu știm nimic,
zilele noastre pe pămînt nu sînt decît o umbră. -

10. Ei te vor învăța, îți vor vorbi,
și vor scoate din inima lor aceste cuvinte:
11. „Crește papura fără baltă?
Crește trestia fără umezeală?
12. Fiind încă verde și fără să se taie,
ea se usucă mai repede decât toate ierburile.
13. Așa se întîmplă tuturor celor ce uită pe Dumnezeu,
și nădejdea celui nelegiuit va peri.
14. Încrederea lui este zdrobită,
și sprijinul lui este o pînză de păianjen.
15. Se biziue pe casa lui, dar nu este tare;
se prinde de ea, dar nu ține.
16. Cum dă soarele, înverzește,
își întinde ramurile peste grădina sa,
17. își împletește rădăcinile printre pietre,
pătrunde pînă în ziduri.
18. Dar dacă-l smulgi din locul în care stă,
locul acesta se leapădă de el și zice:
„Nu știu să te fi cunoscut vreodată!“
19. Iată, așa sînt desfătările pe cari i le aduc căile vieții lui;
apoi din acelaș pămînt răsar alții după el.
20. Nu, Dumnezeu nu leapădă pe omul fără prihană,
și nu ocrotește pe cei răi.
21. Ba încă, El îți umple gura cu strigăte de bucurie,
și buzele cu cîntări de veselie.
22. Vrajmașii tăi vor fi acoperiți de rușine,
iar cortul celor răi va pieri.“

9

1. Iov a luat cuvîntul și a zis:
2. „Știu bine că este așa.
Și cum ar putea omul să-și scoată dreptate înaintea lui Dumnezeu?
3. Dacă ar voi să se certe cu El,
din o mie de lucruri n-ar putea să răspundă la unul singur.
4. A Lui este înțelepciunea, și atotputernicia:
cine l s-ar putea împotrivi fără să fie pedepsit?
5. El mută deodată munții,
și-i răstoarnă în mînia Sa.
6. Zguduie pămîntul din temelie lui,
de i se clatină stîlpii.
7. Poruncește soarelui, și soarele nu mai răsare;
și ține stelele supt pecetea Lui.
8. Numai El întinde cerurile,
și umblă pe înălțimile mării.
9. El a făcut Ursul mare, luceafărul de seară și Ralițele,
și stelele din ținuturile de miazăzi.
10. El face lucruri mari și nepătrunse,
minuni fără număr.
11. Iată, El trece pe lîngă mine, și nu-L văd,
se duce și nu-L zăresc.
12. Dacă apucă El, cine-L va opri?

- Cine-I va zice: „Ce faci?“
13. Dumnezeu nu-Și întoarce mînia;
supt El se pleacă toți sprijinatorii mîndriei.
 14. Și eu, cum să-I răspund?
Ce cuvinte să aleg?
 15. Chiar dacă aș avea dreptate, nu I-aș răspunde.
Nu pot decît să mă rog judecătorului.
 16. Și chiar dacă m-ar asculta, cînd Îl chem,
tot n-aș putea crede că mi-a ascultat glasul;
 17. El, care mă izbește ca într-o furtună,
care îmi înmulțește fără pricină rănile,
 18. care nu mă lasă să răsufli,
mă satură de amărăciune.
 19. Să alerg la putere? El este atotputernic.
La dreptate? Cine mă va apăra?
 20. Oricîtă dreptate aș avea, gura mea mă va osîndi;
și oricît de nevinovat aș fi, El mă va arăta ca vinovat.
 21. Nevinovat! Sînt; dar nu țin la viață, îmi disprețuiesc viața.
 22. Ce-mi pasă la urma urmei?
Căci, îndrăznesc s-o spun:
El nimicește pe cel nevinovat ca și pe cel vinovat.
 23. Și dacă biciul ar pricinui măcar îndată moartea! ...
Dar El rîde de încercările celui nevinovat.
 24. Pămîntul este dat pe mînile celui nelegiuit;
El acopere ochii judecătorilor; de nu El, apoi cine altul?
 25. Zilele mele aleargă mai iuți decît un alergător;
fug fără să fi văzut fericirea;
 26. trec ca și corăbiile cele iuți,
ca vulturul care se răpede asupra prăzii.
 27. Dacă zic: „Vreau să-mi uit suferințele,
să-mi las întristarea, și să fiu voios,“
 28. sînt îngrozit de toate durerile mele.
Știu că nu mă vei scoate nevinovat.
 29. Și dacă voi fi judecat vinovat,
pentruce să mă mai trudesă degeaba?
 30. Chiar dacă m-aș spăla cu zăpadă,
chiar dacă mi-aș curăți mînile cu leșie,
 31. Tu tot m-ai cufunda în mocirlă,
de s-ar scîrbi pînă și hainele de mine!
 32. Căci El nu este un om ca mine, ca să-I pot răspunde,
și să mergem împreună la judecată.
 33. Nici nu este vreun mijlocitor între noi,
care să-și pună mîna peste noi amîndoi.
 34. Să-Și tragă însă varga deasupra mea,
și să nu mă mai turbure spaima Lui.
 35. Atunci voi vorbi și nu mă voi teme de El.
Altfel, nu sînt stăpîn pe mine.

1. M-am desgustat de viață!
Voi da drum slobod plîngerii mele,
voi vorbi în amărăciunea sufletului meu.
2. Eu zic lui Dumnezeu: „Nu mă osîndi!
Arată-mi pentru ce Te cerți cu mine!
3. Îți place să chinuiești,
să disprețuiești făptura mînilor Tale,
în timp ce faci să-Ți strălucească bunăvoința peste sfatul celor răi?
4. Oare ai ochi de carne,
sau vezi cum vede un om?
5. Zilele Tale sînt ca zilele omului, și anii Tăi ca anii lui,
6. ca să cercetezi fărădelegea mea
și să cauți păcatul meu,
7. cînd știi bine că nu sînt vinovat,
și că nimeni nu mă poate scăpa din mîna Ta?
8. Mînile Tale m-au făcut și m'au zidit,
ele m-au întocmit în întregime...
Și Tu să mă nimicești!
9. Adu-Ți aminte că Tu m'ai lucrat ca lutul; și vrei din nou să mă prefaci în țărînă?
10. Nu m-ai muls ca laptele?
Nu m-ai închegat ca brînză?
11. M-ai îmbrăcat cu piele și carne,
m-ai țesut cu oase și vine;
12. mi-ai dat bunăvoința Ta și viața,
m-ai păstrat cu suflarea prin îngrijirile și paza Ta.
13. Iată totuș ce ascundeai în inima Ta,
iată, știu acum, ce aveai de gînd:
14. că, dacă păcătuiesc, să mă pîndești, și să nu-mi ierți fărădelegea.
15. Dacă sînt vinovat, vai de mine!
Dacă sînt nevinovat, nu îndrăznesc să-mi ridic capul,
sătul de rușine și cufundat în ticăloșia mea.
16. Și dacă îndrăznesc să-l ridic, mă urmărești ca un leu,
mă lovești cu lucruri de mirat,
17. Îmi pui înainte noi martori împotriva,
Îți crește mînia împotriva mea,
și mă năpădești cu o droaie de nenorociri.
18. Pentruce m-ai scos din pîntecele mamei mele?
O, de aș fi murit, și ochiul să nu mă fi văzut!
19. Aș fi ca și cum n-aș fi fost,
și din pîntecele mamei mele aș fi trecut în mormînt!
20. Nu sînt zilele mele destul de puține?
Să mă lase dar, să plece dela mine, și să răsufle puțin,
21. înainte de a mă duce, ca să nu mă mai întorc,
22. în țara întunerecului și a umbrei morții,
în țara negurii adînci,
unde domnește umbra morții și neorînduiala,
și unde lumina este ca întunerecul!“

1. Țofar din Naama a luat cuvântul și a zis:
2. „Să rămână această năvală de cuvinte fără răspuns,
și să creadă limbutul că are dreptate?
3. Vor face vorbele tale deșerte pe oameni să tacă?
Și-ți vei bate joc de alții, fără să te faci cineva de rușine?
4. Tu zici: Felul meu de a vedea este drept,
și sînt curat în ochii Tăi. -
5. A! de ar vrea Dumnezeu să vorbească,
de Și-ar deschide buzele să-ți răspundă,
6. și de ți-ar descoperi tainele înțelepciunii Lui, ale înțelepciunii Lui nemărginite,
ai vedea atunci că nu-ți răsplătește totuș după fărădelegea ta.
7. Poți spune tu că poți pătrunde adîncimile lui Dumnezeu,
că poți ajunge la cunoștința desăvîrșită a Celui Atot puternic?
8. Cît cerurile-i de înaltă: ce poți face?
Mai adîncă decît Locuința morților: ce poți ști?
9. Întinderea ei este mai lungă decît pămîntul,
și mai lată decît marea.
10. Dacă apucă, dacă închide și cheamă El la judecată, cine-L poate opri?
11. Căci El cunoaște pe făcătorii de rele,
vede ușor pe vinovați.
12. Omul dimpotrivă, are minte de nebun,
și s-a născut ca mînzul unui măgar sălbatic!
13. Tu, îndreaptă-ți inima spre Dumnezeu,
întinde-ți mîinile spre El.
14. Depărtează-te de fărădelege,
și nu lăsa nedreptatea să locuiască în cortul tău.
15. Și atunci, îți vei ridica fruntea fără teamă,
vei fi tare și fără frică;
16. îți vei uita suferințele,
și-ți vei aduce aminte de ele ca de niște ape cari s-au scurs.
17. Zilele tale vor străluci mai tare decît soarele la amiază,
întunerecul tău va fi ca lumina dimineții.
18. Vei fi plin de încredere, și nădejdea nu-ți va fi zădarnică.
Te vei uita în jurul tău, și vei vedea că te poți odihni liniștit.
19. Te vei culca și nimeni nu te va turbura,
și mulți vor umbla după bunăvoința ta.
20. Dar ochii celor răi se vor topi;
ei n-au loc de scăpare:
moartea, iată nădejdea lor!“

1. Iov a luat cuvântul și a zis:
2. „S'ar putea zice, în adevăr, că neamul omenesc sînteți voi,
și că odată cu voi va muri și înțelepciunea!
3. Am și eu minte ca voi, nu sînt mai pe jos decît voi.
Și cine nu știe lucrurile pe cari le spuneți voi?
4. Eu sînt de batjocura prietenilor mei,
cînd cer ajutorul lui Dumnezeu:
dreptul, nevinovatul, de batjocură!

5. Dispreț în nenorocire! - iată zicerea celor fericiți:
dă brînci cui alunecă cu piciorul!
6. Jăfuitorilor li se lasă corturile în pace,
celor ce mînie pe Dumnezeu le merge bine,
măcar că Dumnezeu lor este în pumn.
7. Întreabă dobitoacele, și te vor învăța,
păsările cerului, și îți vor spune;
8. vorbește pămîntului, și te va învăța;
și peștii mării îți vor povesti.
9. Cine nu vede în toate acestea
dovada că mîna Domnului a făcut asemenea lucruri?
10. El ține în mîna sufletul a tot ce trăiește,
suflarea oricărui trup omenesc.
11. Nu deosebește urechea cuvintele,
cum gustă cerul gurii mîncările?
12. La bătrîni se găsește înțelepciunea,
și într-o viață lungă e priceperea.
13. La Dumnezeu este înțelepciunea și puterea;
sfatul și priceperea ale Lui sînt.
14. Ce dărîmă El, nu va fi zidit din nou;
pe cine-l închide El, nimeni nu-l va scăpa.
15. El oprește apele și totul se usucă;
El le dă drumul, și pustiesc pămîntul.
16. El are puterea și înțelepciunea;
El stăpînește pe celce se rătăcește sau rătăcește pe alții.
17. El ia robi pe sfinți,
și turbură mintea judecătorilor.
18. El desleagă legătura împăraților,
și le pune o frînghie în jurul coapselor.
19. El ia robi pe preoți;
El răstoarnă pe cei puternici
20. El taie vorba celor meșteri la vorbă;
El ia mintea celor bătrîni.
21. El varsă disprețul asupra celor mari;
El desleagă brîul celor tari.
22. El descopere ce este ascuns în întunec,
El aduce la lumină umbra morții.
23. El face pe neamuri să crească, și El le nimicește; El le întinde pînă departe, și El le aduce înapoi
în hotarele lor.
24. El ia mintea căpeteniilor poporului,
El îi face să rătăcească în pustii fără drum,
25. unde bîjbăie prin întunec, și nu văd deslușit;
El îi face să se clatine ca niște oameni beți.

13

1. Iată, ochiul meu a văzut toate acestea,
urechea mea a auzit și a luat seama.
2. Ce știți voi, știu și eu,
nu sînt mai pe jos decît voi.
3. Dar vreau să vorbesc acum Celui Atotputernic,
vreau să-mi apăr pricina înaintea lui Dumnezeu.

4. Căci voi sînteți niște făuritori de minciuni,
sînteți cu toții niște doftori de nimic.
5. O, de ați fi tăcut,
ce înțelepciune ați fi arătat!
6. Acum, ascultați, vă rog, apărarea mea,
și luați aminte la răspunsul buzelor mele!
7. Vreți să vorbiți lucruri nedrepte din dragoste pentru Dumnezeu?
Și să spuneți minciuni, ca să-L apărați?
8. Vreți să țineți cu El
și să faceți pe apărătorii lui Dumnezeu?
9. Dacă vă va cerceta El, va găsi bine oare?
Sau vreți să-L înșelați cum înșelați pe un om?
10. Nu, nu; ci El vă va osîndi,
dacă în ascuns nu lucrați decît pîrtinindu-L pe El.
11. Nu vă înfricoșează marea Lui?
Și nu cade groaza Lui peste voi?
12. Părerile voastre sînt păreri de cenușă,
întăriturile voastre sînt întărituri de lut.
13. Tăceți, lăsați-mă, vreau să vorbesc!
Întîmplă-mi-se ce mi s-ar întîmpla.
14. Îmi voi lua carnea în dinți,
și îmi voi pune viața în joc.
15. Da, mă va ucide: n-am nimic de nădăjduit;
dar îmi voi apăra purtarea în fața Lui.
16. Chiar și lucrul acesta poate sluji la scăparea mea,
căci un nelegiuit nu îndrăznește să vină înaintea Lui.
17. Ascultați, ascultați cuvintele mele,
luați aminte la cele ce voi spune.
18. Iată-mă sînt gata să-mi apăr pricina,
căci știu că am dreptate.
19. Are cineva ceva de spus împotriva mea? Atunci tac, și vreau să mor.
20. Numai două lucruri fă-mi,
și nu mă voi ascunde de Fața Ta:
21. Trage-Ți mîna de pe mine, și nu mă mai turbura cu groaza Ta.
22. Apoi cheamă-mă și-Ți voi răspunde;
sau lasă-mă să vorbesc eu, și răspunde-mi Tu!
23. Cîte fărădelegi și păcate am făcut?
Arată-mi călcările de lege și păcatele mele.
24. Pentru ce Îți ascunzi Fața,
și mă iei drept vrăjmaș?
25. Vrei să lovești o frunză suflată de vînt?
Vrei să urmărești un pai uscat?
26. Pentru ce să mă lovești cu suferințe amare,
și să mă pedepsești pentru greșeli din tinereță?
27. Pentru ce să-mi pui picioarele în butuci,
să-mi pîndești toate mișcările,
să pui hotar pașilor mei,
28. cînd trupul meu cade în putrezire
ca o haină mîncată de molii?

1. Omul născut din femeie, are viața scurtă, dar plină de neazuri.
2. Se naște și e tăiat ca o floare;
fuge și piere ca o umbră.
3. Și asupra lui ai Tu ochiul deschis!
Și pe mine mă tragi la judecată cu Tine!
4. Cum ar putea să iasă dintr'o ființă necurată un om curat?
Nu poate să iasă niciunul.
5. Dacă zilele lui sînt hotărîte,
dacă i-ai numărat lunile,
dacă i-ai însemnat hotarul pe care nu-l va putea trece,
6. întoarce-Ți măcar privirile dela el, și dă-i răgaz,
să aibă măcar bucuria pe care o are simbriașul la sfîrșitul zilei.
7. Un copac, și tot are nădejde:
căci cînd este tăiat, odrăslește din nou,
și iar dă lăstari.
8. Cînd i-a îmbătrînit rădăcina în pămînt,
cînd îi piere trunchiul în țărîină,
9. înverzește iarăș de mirosul apei,
și dă ramuri de parcă ar fi sădit din nou.
10. Dar omul cînd moare, rămîne întins;
omul, cînd își dă sufletul, unde mai este?
11. Cum pier apele din lacuri,
și cum seacă și se usucă rîurile,
12. așa se culcă și omul și nu se mai scoală;
cît vor fi cerurile, nu se mai deșteaptă,
și nu se mai scoală din somnul lui.
13. Ah! de m-ai ascunde în locuința morților,
de m-ai acoperi pînă-Ți va trece mînia,
și de mi-ai rîndui o vreme cînd Îți
vei aduce iarăș aminte de mine!
14. Dacă omul odată mort ar putea să mai învieze,
aș mai trage nădejde în tot timpul suferințelor mele,
pînă mi se va schimba starea în care mă găsesc.
15. Atunci m-ai chema, și Ți-aș răspunde,
și Ți-ar fi dor de făptura mînilor Tale.
16. Dar astăzi îmi numeri pașii,
ai ochiul asupra păcatelor mele;
17. călcările mele de lege sînt pecetluite într-un mănunchi,
și născocеști fărădelegi în sarcina mea.
18. Cum se prăbușește muntele și piere,
cum piere stîncă din locul ei,
19. cum este mîncată piatra de ape,
și cum este luat pămîntul de rîu:
așa nimicești Tu nădejdea omului.
20. Îl urmărești într-una, și se duce;
Îi schimonosești fața, și apoi îi dai drumul.
21. De ajung fiii lui la cinste, el nu știe nimic;
de sînt înjosiți, habar n-are.
22. Numai pentru el simte durere în trupul lui,
numai pentru el simte întristare în sufletul lui.“

1. Elifaz din Teman a luat cuvîntul, și a zis:
2. „Se cade să dea înțeleptul ca răspuns înțelepciune deșartă?
Sau să-și umfle pieptul cu vînt de răsărit?
3. Să se apere prin cuvinte cari n'ajută la nimic,
și prin cuvîntări cari nu slujesc la nimic?
4. Tu nimicești chiar și frica de Dumnezeu,
nimicești orice simțire de evlavie față de Dumnezeu.
5. Nelegiuirea ta îți cârmuiește gura,
și împrumuți vorbirea oamenilor vicleni.
6. Nu eu, ci gura ta te osîndește,
buzele tale mărturisesc împotriva ta.
7. Tu ești omul care s-a născut înfii?
Te-ai născut tu înaintea dealurilor?
8. Ai fost tu la sfaturile lui Dumnezeu;
și ai sorbit din ele înțelepciune pentru tine?
9. Ce știi tu și să nu știm și noi?
Ce cunoștință ai tu pe care să n-o avem și noi?
10. Între noi sînt peri albi, bătrîni,
oameni mai înziliți decît tatăl tău.
11. Puțin lucru sînt mîngîierile lui Dumnezeu pentru tine,
și cuvintele cari-ți vorbesc atît de blînd? ...
12. Încotro te trage inima,
și ce înseamnă această privire țintă a ochilor tăi?
13. Ce! împotriva lui Dumnezeu îți îndrepti tu mînia,
și-ți ies din gură cuvinte ca acestea?
14. „Ce este omul, ca să fie curat?
Și poate cel născut din femeie să fie fără prihană?
15. Dacă n-are încredere Dumnezeu nici în sfinții Săi,
dacă nici cerurile nu sînt curate înaintea Lui,
16. cu cît mai puțin ființa urîcioasă și stricată - omul,
care bea nelegiuirea ca apa!
17. Vreau să te învăț, ascultă-mă!
Voi istorisi ce am văzut,
18. ce au arătat înțelepții,
ce au descoperit ei, auzind dela părinții lor,
19. căroro singuri li se dăduse țara,
și printre cari nici un străin nu venise încă.
20. „Omul cel rău își duce în neliniște toate zilele vieții,
toți anii de cari are parte cel nelegiuit.
21. Țipete de spaimă răsună la urechile lui:
În mijlocul fericirii lui, pustiitorul se va arunca asupra lui.
22. El nu trage nădejde să scape de întunec,
vede sabia care-l amenință;
23. aleargă încoace și încolo să caute pîne,
știe că-l așteaptă ziua întunerecului.
24. Necazul și neliniștea îl înspăimîntă,
și se aruncă asupra lui ca un împărat gata de luptă.
25. Căci a ridicat mîna împotriva lui Dumnezeu,
s-a împotrivit Celui Atot Puternic,
26. și a avut îndrăzneala să se năpustească asupra Lui

cu partea cea mai tare a scuturilor lui.
27. Avea fața acoperită cu grăsime,
coapsele încărcate cu osînză,
28. și locuia în cetăți nimicite,
în case părăsite,
sortite să fie dărîmate.
29. Nu se va mai îmbogăți,
averea nu-i va crește,
și avuția nu se va mai întinde pe pămînt.
30. Nu va putea ieși din întunerec,
flacăra îi va arde mlădițele,
și Dumnezeu îl va pierde cu suflarea gurii Lui.
31. Dacă se încrede în rău, se înșeală,
căci răul îi va fi răsplata.
32. Ea va veni înainte de capătul zilelor lui,
și ramura lui nu va mai înverzi.
33. Va fi ca o viță despoiată de roadele ei încă verzi,
ca un măslin ale cărui flori au căzut.
34. Căci casa celui nelegiuit va ajunge stearpă,
și cortul omului stricat îl va mânca focul.
35. El zămislește răul și naște răul:
în sînul lui coace roade cari-l înșeală.“

16

1. Iov a luat cuvîntul și a zis:
2. „Astfel de lucruri am auzit eu des;
voi toți sînteți niște mîngîietori supărăcioși.
3. Cînd se vor sfîrși aceste vorbe în vînt?
Și pentruce atîta supărare în răspunsurile tale?
4. Ca voi aș vorbi eu,
de ați fi în locul meu?
V'aș copleși cu vorbe,
aș da din cap la voi,
5. v-aș mîngîia cu gura,
și aș mișca din buze
ca să vă ușurez durerea?
6. Dacă vorbesc, durerea nu mi s-alină,
iar dacă tac, cu ce se micșorează?
7. Dar acum, vai! El m'a stors de puteri ...
Mi-ai pustiit toată casa!
8. M'ai apucat, ca pe un vinovat;
dovadă slăbiciunea mea,
care se ridică și mă învinuie în față.
9. Mă sfișie și mă urmărește în mînia Lui,
scrișnește din dinți împotriva mea,
mă lovește și mă străpunge cu privirea Lui.
10. Ei deschid gura să mă mănînce,
mă ocărăsc și mă bat peste obraji,
se învierșunează cu toții după mine.
11. Dumnezeu mă lasă la bunul plac al celor nelegiuiți,
și mă aruncă în mînile celor răi.

12. Eram liniștit, și m-a scuturat,
m'a apucat de ceafă și m-a zdrobit,
a tras asupra mea ca într-o țintă.
13. Săgețile Lui mă înconjură de toate părțile;
îmi străpunge rărunchii fără milă,
îmi varsă fierea pe pământ,
14. mă frînge bucăți, bucăți,
se aruncă asupra mea ca un războinic.
15. Mi-am cusut un sac pe piele,
și mi-am prăvălit capul în țărînă.
16. Plînsul mi-a înroșit fața;
și umbra morții este pe pleoapele mele.
17. Totuș n-am făcut nicio nelegiuire,
și rugăciunea mea totdeauna a fost curată.
18. Pământule, nu-mi acoperi sîngele,
și vaietele mele să n-aibă margine!
19. Chiar acum, martorul meu este în cer,
apărătorul meu este în locurile înalte.
20. Prietenii mei rîd de mine,
dar eu mă rog lui Dumnezeu cu lacrimi,
21. să facă dreptate omului înaintea lui Dumnezeu,
și fiului omului împotriva prietenilor lui.
22. Căci numărul anilor mei se apropie de sfîrșit,
și mă voi duce pe o cărare de unde nu mă voi mai întoarce.

17

1. Mi se pierde suflarea,
mi se sting zilele,
mă așteaptă mormîntul.
2. Sînt înconjurat de batjocoritori,
și ochiul meu trebuie să privească spre ocările lor.
3. Pune-Te singur zălog pentru mine înaintea Ta;
altfel, cine ar putea răspunde pentru mine?
4. Căci le-ai încuiat inima în fața priceperii.
De aceea nici nu-i vei lăsa să biruie.
5. Cine dă pe prieteni să fie prădați,
copiilor aceluia li se vor topi ochii.
6. M-a făcut de basmul oamenilor,
și ca unul pe care-l scuipi în față!
7. Ochiul mi se întunecă de durere;
toate mădularele mele sînt ca o umbră.
8. Oamenii fără prihană sînt înmărmuriți de aceasta,
și cel nevinovat se răscoală împotriva celui nelegiuit.
9. Cel fără prihană rămîne totuș tare pe calea lui,
cel cu mîinile curate se întărește tot mai mult.
10. Dar voi toți, întoarceți-vă,
veniți iarăș cu cuvîntările voastre,
și vă voi arăta că între voi niciunul nu e înțelept.
11. Ce! mi s'au dus zilele,
mi s'au nimicit planurile,
planurile acelea făcute cu atîta iubire în inima mea ...

12. Și ei mai spun că noaptea este zi,
că se apropie lumina, când întunerecul a și venit!
13. Când Locuința morților o aștept ca locuință,
când în întunerec îmi voi înălța culcușul;
14. când strig gropii: „Tu ești tatăl meu!“
Și viermilor: „Voi sînteți mama și sora mea!“
15. Unde mai este atunci nădejdea mea?
Și cine mai poate vedea nădejdea mea?
16. Ea se va pogori cu mine la porțile locuinței morților,
când vom merge împreună (Nădejdea mea și eu.) să ne odihnim în țărîna.“

18

1. Bildad din Șuah a luat cuvîntul și a zis:
2. „Cînd vei pune capăt acestor cuvîntări?
Vino-ți în minte și apoi vom vorbi.
3. Pentru ce ne socoți atît de dobitoci?
Pentru ce ne privești ca pe niște vite?
4. Oare pentru tine, care te sfîșii în mînia ta,
s-ajungă pustiu pămîntul,
și să se strămute stîncile din locul lor?
5. Da, lumina celui rău se va stinge, și flacăra din focul lui, nu va mai străluci.
6. Se va întuneca lumina în cortul lui,
și se va stinge candela deasupra lui.
7. Pașii lui cei puternici se vor strîmta;
și, cu toate opintirile lui, va cădea.
8. Căci calcă cu picioarele pe laț,
și umblă prin ochiuri de rețea;
9. este prins în cursă de călcăi,
și lațul pune stăpînire pe el;
10. capcana în care se prinde este ascunsă în pămînt,
și prinzătoarea îi stă pe cărare.
11. De jur împrejur îl apucă spaima,
și-l urmărește pas cu pas.
12. Foamea îi mănîncă puterile,
nenorocirea este alături de el.
13. Mădularele îi sînt mistuite unul după altul,
mădularele îi sînt mîncate de întîiul născut al morții.
14. Este smuls din cortul lui unde se credea la adăpost,
și este tîrît spre împăratul spaimelor.
15. Nimeni din ai lui nu locuiește în cortul lui,
pucioasă este presărată pe locuința lui.
16. Jos, i se usucă rădăcinile;
sus îi sînt ramurile tăiate.
17. Îi pierе pomenirea de pe pămînt,
numele lui nu mai este pe uliță.
18. Este împins din lumină în întunerec,
și este izgonit din lume.
19. Nu lasă nici moștenitori, nici sămîntă în poporul său,
nicio rămășiță vie în locurile în cari locuia.
20. Neamurile cari vor veni se vor uimi de prăpădirea lui,
și neamul de acum va fi cuprins de groază.

21. Aceasta este soarta celui rău,
aceasta este soarta celui ce nu cunoaște pe Dumnezeu.“

19

1. Iov a luat cuvîntul și a zis:
2. „Pînă cînd îmi veți întrista sufletul,
și mă veți zdrobi cu cuvîntările voastre?
3. Iată că de zece ori m'ați batjocorit;
nu vă este rușine să vă purtați așa?
4. Dacă am păcătuit cu adevărat,
numai eu sînt răspunzător de aceasta.
5. Credeți că mă puteți lua de sus?
Credeți că mi-ați dovedit că sînt vinovat?
6. Atunci să știți că Dumnezeu mă urmărește,și mă învelește cu lațul Lui.
7. Iată, țip de silnicie, și nimeni nu răspunde;
cer dreptate, și dreptate nu este!
8. Mi-a tăiat orice ieșire, și nu pot trece;
a răspîndit întunerec pe cărările mele.
9. M-a despoiat de slava mea,
mi-a luat cununa de pe cap,
10. m-a zdrobit din toate părțile, și pier;
mi-a smuls nădejdea ca pe un copac.
11. S-a aprins de mînie împotriva mea,
S-a purtat cu mine ca și cu un vrăjmaș.
12. Oștile Lui au pornit deodată înainte,
și-au croit drum pînă la mine,
și au tăbărit în jurul cortului meu.
13. A depărtat pe frații mei dela mine,
și prietenii mei s-au înstrăinat de mine.
14. Rudele mele m-au părăsit,
și cei mai deaproape ai mei m-au uitat.
15. Casnicii mei și slugile mele mă privesc ca pe un străin,
în ochii lor sînt un necunoscut.
16. Chem pe robul meu, și nu răspunde;
îl rog cu gura mea, și degeaba.
17. Suflarea mea a ajuns nesuferită nevestei mele,
și duhoarea mea a ajuns nesuferită fiilor mamei mele.
18. Pînă și copiii mă disprețuiesc: dacă mă scol, ei mă ocărăsc.
19. Aceia în cari mă încredeam mă urăsc,
aceia pe cari îi iubeam s-au întors împotriva mea.
20. Oasele mi se țin de piele și de carne;
nu mi-a mai rămas decît pielea de pe dinți.
21. Fie-vă milă, fie-vă milă de mine, prietenii mei!
Căci mîna lui Dumnezeu m-a lovit.
22. Dece mă urmăriți ca Dumnezeu?
Și nu vă mai săturați de carnea mea?
23. Oh! aș vrea ca vorbele mele să fie scrise,
să fie scrise într-o carte;
24. aș vrea să fie săpate cu un priboi de fier
și cu plumb în stîncă pe vecie ...
25. Dar știu că Răscumpărătorul (Evreiește: Goel.) meu este viu,

- și că se va ridica la urmă pe pământ.
26. Chiar dacă mi se va nimici pielea, și chiar dacă nu voi mai avea carne, voi vedea totuș pe Dumnezeu.
27. Îl voi vedea și-mi va fi binevoitor; ochii mei Îl vor vedea, și nu ai altuia. Sufletul meu tânjește de dorul acesta înlăuntrul meu.
28. Atunci veți zice: „Pentruce-l urmăream noi?” Căci dreptatea pricinii mele va fi cunoscută.
29. Temeți-vă de sabie: căci pedepsele date cu sabia sînt grozave! Și să știți că este o judecată.“

20

1. Țofar din Naama a luat cuvîntul și a zis:
2. „Gîndurile mele mă silesc să răspund, și frămîntarea mea nu-mi dă pace.
3. Am auzit muștrări cari mă umplu de rușine, și din adîncul minții mele duhul mă face să răspund.
4. Nu știi tu că, de mult de tot, de cînd a fost așezat omul pe pământ,
5. biruința celor răi a fost scurtă, și bucuria nelegiuitului numai de o clipă?
6. Chiar dacă s-ar înălța pînă la ceruri, și capul i-ar ajunge pînă la nori,
7. va pieri pentru totdeauna, ca murdăria lui, și cei ce-l vedeau vor zice: „Unde este?”
8. Va zbura ca un vis, și nu-l vor mai găsi; va pieri ca o vedenie de noapte.
9. Ochiul care-l privea nu-l va mai privi, locul în care locuia nu-l va mai zări.
10. Peste fiii lui vor năvăli cei săraci, și mîinile lui vor da înapoi ce a răpit cu sila.
11. Oasele lui, pline de vlaga tinereții, își vor avea culcușul cu el în țărîină.
12. Dulce era răul în gura lui, îl ascundea sub limbă,
13. îl mesteca într'una și nu-l lăsa, îl ținea în cerul gurii:
14. dar hrana lui se va preface în măruntaiele lui, va ajunge în trupul lui o otravă de aspidă.
15. Bogățiile înghițite le va vărsa, Dumnezeu le va scoate din pîntecele lui.
16. Otravă de aspidă a supt, și de aceea, limba năpîrcii îl va ucide.
17. Nu-și va mai plimba privirile peste pîraiele și rîurile de miere și de lapte,
18. va da înapoi ce a cîștigat, și nu va mai trage folos din cîștig; va da înapoi tot ce a luat, și nu se va mai bucura de el,
19. căci a asuprit pe săraci, și i-a lăsat să piară,

- a dărimat case și nu le-a zidit la loc.
20. Lăcomia lui n-a cunoscut margini;
dar nu va scăpa ce are mai scump.
21. Nimic nu scapă de lăcomia lui, dar bună starea lui nu va ținea.
22. În mijlocul belșugului va fi în nevoie;
mîna tuturor ticăloșilor se va ridica asupra lui.
23. Și iată, ca să-i umple pîntecele,
Dumnezeu va trimete peste el focul mîniei Lui,
și-l va sătura cu o ploaie de săgeți.
24. Dacă va scăpa de armele de fer,
îl va străpunge arcul de aramă.
25. Își smulge din trup săgeata, care schinteie la ieșirea din fierea lui,
și îl apucă spaimile morții.
26. Toate nenorocirile sînt păstrate pentru comorile lui;
va fi mistuit de un foc pe care nu-l va aprinde omul,
și ce va mai rămînea în cortul lui va fi ars de foc.
27. Cerurile îi vor desveli fărădelegea,
și pămîntul se va ridica împotriva lui.
28. Veniturile casei lui se vor perde,
vor pieri în ziua mîniei lui Dumnezeu.
29. Aceasta este soarta pe care o păstrează Dumnezeu celui rău,
aceasta este moștenirea pe care i-o hotărăște Dumnezeu.“

21

1. Iov a luat cuvîntul și a zis:
2. „Ascultați, ascultați cuvintele mele, dați-mi măcar această mîngîiere.
3. Lăsați-mă să vorbesc, vă rog;
și, după ce voi vorbi, veți putea să vă bateți joc.
4. Oare împotriva unui om se îndreaptă plîngerea mea?
Și pentruce n'ăș fi nerăbdător?
5. Priviți-mă, mirați-vă,
și puneți mîna la gură.
6. Cînd mă gîndesc, mă înspăimînt, și un tremur îmi apucă tot trupul:
7. Pentruce trăiesc cei răi?
Pentruce îi vezi îmbătrînind și sporind în putere?
8. Sămînța lor se întărește cu ei și în fața lor,
odraslele lor propășesc supt ochii lor.
9. În casele lor domnește pacea, fără umbră de frică;
nuiăua lui Dumnezeu nu vine să-i lovească.
10. Taurii lor sînt plini de vlagă și prăsitori,
juncanele lor zămislesc și nu leapădă.
11. Își lasă copiii să se împrăștie ca niște oi,
și copiii se sbeguesc în jurul lor.
12. Cîntă cu sunet de tobă și de arfă,
se desfătează cu sunete de caval.
13. Își petrec zilele în fericire,
și se pogoară într-o clipă în locuința morților.
14. Și totuș ziceau lui Dumnezeu: „Pleacă de la noi.
Nu voim să cunoaștem căile Tale.
15. Ce este Cel Atot puternic, ca să-I slujim?
Ce vom cîștiga dacă-I vom înălța rugăciuni?

16. Ce! nu sînt ei în stăpînire a fericirii? -
Departa de mine sfatul celor rîi! -
17. dar de multe ori se întîmplă să li se stingă candelă,
să vină sărăcia peste ei,
să le dea și lor Dumnezeu partea lor de dureri în mînia Lui,
18. să fie ca paiul luat de vînt,
ca pleava luată de vîrtej?
19. Veți zice că pentru fiii Săi păstrează Dumnezeu pedeapsa.
Dar pe el, pe nelegiuit, ar trebui să-l pedepsească Dumnezeu, ca să simtă;
20. el ar trebui să-și vadă nimicirea,
el ar trebui să bea mînia Celui Atotputernic.
21. Căci, ce-i pasă lui ce va fi de casa lui după el,
cînd numărul lunilor i s-a împlinit?
22. Oare pe Dumnezeu Îl vom învăța minte,
pe El, care cîrmuiește duhurile cerești?
23. Unul moare în mijlocul propășirii, păcii și fericirii,
24. cu coapsele încărcate de grăsime,
și măduva oaselor plină de suc.
25. Altul moare, cu amărăciunea în suflet,
fără să se fi bucurat de vreo fericire,
26. și amîndoi adorm în țărîna,
amîndoi sînt mîncăți de viermi.
27. Știu eu bine cari sînt gîndurile voastre,
ce judecați nedrepte rostiți asupra mea.
28. Voi ziceți: „Unde este casa apăsătorului?
Unde este cortul în care locuiau nelegiuiții?”
29. Dar ce! n’ ați întreat pe călători,
și nu știți ce istorisesc ei?
30. Cum în ziua nenorocirii, cel rău este cruțat,
și în ziua mîniei, el scapă.
31. Cine îl mustră în față pentru purtarea lui?
Cine îi răsplătește tot ce a făcut?
32. Este dus la groapă,
și i se pune o strajă la mormînt.
33. Bulgării din vale îi sînt mai ușori,
căci toți oamenii merg după el,
și o mulțime îi merge înainte.
34. Pentru ce dar îmi dați mîngîieri deșerte?
Ce mai rămîne din răspunsurile voastre decît viclenie?”

22

1. Elifaz din Teman a luat cuvîntul și a zis:
2. „Poate un om să aducă vreun folos lui Dumnezeu?
Nu; ci înțeleptul nu-și folosește de cît lui.
3. Dacă ești fără prihană, are Cel Atotputernic vre un folos?
Și dacă trăiești fără vină, ce va cîștiga El?
4. Pentru evlavie te pedepsește El oare,
și intră la judecată cu tine?
5. Nu-i mare răutatea ta?
Și fărădelegile tale fără număr?
6. Luai fără pricină zăloage dela frații tăi,

- lăsați fără haine pe cei goi.
7. Nu dădeai apă omului însetat,
nu voiai să dai pâine omului flămînd.
 8. Țara era a ta, fiindcă erai mai tare, te așezai în ea, fiindcă erai cu vază.
 9. Dădeai afară pe văduve cu mîinile goale,
și brațele orfanilor le frîngeai.
 10. Pentru aceea ești înconjurat de curse,
și te-a apucat groaza dintr'o dată.
 11. Nu vezi dar acest întunerec,
aceste ape multe cari te năpădesc?
 12. Nu este Dumnezeu sus în ceruri?
Privește vîrful stelelor, ce înalt este!
 13. Și tu zici: „Ce știe Dumnezeu?
Poate să judece El prin întunerecul de nori?
 14. Îl înfășoară norii, nu vede nimic,
bolta cerească abea dacă o străbate!“
 15. Ce! vrei s-apuci pe calea străveche,
pe care au urmat-o cei nelegiuîți,
 16. cari au fost luați înainte de vreme,
și au ținut cît ține un pîrîu care se scurge?
 17. Ei ziceau lui Dumnezeu: „Pleacă dela noi!
Ce ne poate face Cel Atot puternic?“
 18. Și totuș Dumnezeu le umpluse casele de bunătăți. -
Departate de mine sfatul celor răi! -
 19. Cei fără prihană vor fi martori ai căderii lor și se vor bucura,
cel nevinovat va rîde de ei
 20. și va zice: „Iată pe protivnicii noștri nimiciți!
Iată-le bogățiile arse de foc!“
 21. Împrietenește-te dar cu Dumnezeu, și vei avea pace;
te vei bucura astfel iarăș de fericire.
 22. Primește învățătură din gura Lui,
și pune-ți la inimă cuvintele Lui.
 23. Vei fi așezat iarăș la locul tău, dacă te vei întoarce la Cel Atot puternic,
dacă depărtezi fărădelegea din cortul tău.
 24. Aruncă dar aurul în țărînă,
aruncă aurul din Ofir în prundul pîraielor!
 25. Și atunci Cel Atot puternic va fi aurul tău,
argintul tău, bogăția ta.
 26. Atunci Cel Atot puternic va fi desfătarea ta,
și îți vei ridica fața spre Dumnezeu.
 27. Îl vei ruga, și te va asculta, și îți vei putea împlini juruințele.
 28. Pe ce vei pune mîna îți va izbuti,
pe cărările tale va străluci lumina.
 29. Vină smerirea, tu te vei ruga pentru ridicarea ta:
Dumnezeu ajută pe cel cu ochii plecați.
 30. El va izbăvi chiar și pe cel vinovat,
care își va datora scăparea curăției mîinilor tale.“

1. Iov a luat cuvîntul și a zis:
2. „Și acum plîngerea mea este tot o răzvrătire.
Dar suferința îmi înădușe suspinurile.
3. Oh! dacă aș ști unde să-L gădesc,
dacă aș putea să ajung pînă la scaunul Lui de domnie,
4. mi-aș apăra pricina înaintea Lui,
mi-aș umplea gura cu dovezi.
5. Aș ști ce poate să răspundă,
aș vedea ce are să-mi spună.
6. Și-ar întrebuița El toată puterea ca să lupte împotriva mea? Nu; ci m-ar asculta negreșit.
7. Doar un om fără prihană ar vorbi cu El,
și aș fi iertat pentru totdeauna de Judecătorul meu.
8. Dar, dacă mă duc la răsărit, nu este acolo;
dacă mă duc la apus, nu-L gădesc:
9. dacă are treabă la miazănoapte, nu-L pot vedea;
dacă se ascunde la miazăzi, nu-L pot descoperi.
10. Dar El știe ce cale am urmat;
și, dacă m-ar încerca, aș ieși curat ca aurul.
11. Piciorul meu s-a ținut de pașii Lui;
am ținut calea Lui, și nu m-am abătut dela ea.
12. N'am părăsit poruncile buzelor Lui;
mi-am plecat voia la cuvintele gurii Lui.
13. Dar hotărîrea Lui este luată, cine i se va împotrivi?
Ce-I dorește sufletul, aceea face.
14. El Își va împlini dar planurile față de mine,
și va mai face și multe altele.
15. De aceea tremur înaintea Lui,
și cînd mă gîndesc la lucrul acesta, mă tem de El.
16. Dumnezeu mi-a tăiat inima,
Cel Atotputernic m-a umplut de groază.
17. Căci nu întunerecul durerii mele mă nimicește,
nici negura în care sînt înfășurat.

1. Pentruce nu păzește Cel Atotputernic vremurile de judecată,
și dece nu vād ceice-L cunosc zilele Lui de pedeapsă?
2. Sînt unii cari mută hotarele, fură turmele, și le pasc;
3. iau măgarul orfanului,
iau zălog vaca văduvei;
4. îmbrîncesc din drum pe cei lipsiți,
silesc pe toți nenorociții din țară să se ascundă.
5. Și aceștia, ca măgarii sălbatici din pustie,
ies dimineața la lucru să caute hrană,
și în pustie trebuie să caute pînea pentru copiii lor.
6. Taie nutrețul care a mai rămas pe cîmp,
culeg ciorchinele rămase pe urma culegătorilor în via celui nelegiuit.
7. Îi apucă noaptea în umezeală,
fără îmbrăcăminte, fără învelitoare împotriva frigului.
8. Îi pătrunde ploaia munților,

și, neavînd alt adăpost, se ghemuiesc lîngă stînci.
9. Aceia smulg pe orfan dela țîță,
iau zălog tot ce are săracul.
10. Și săracii umblă goi de tot, fără îmbrăcăminte,
strîng snopii și-s flămînzi;
11. în grădinile nelegiuitului ei fac untdelemn,
calcă teascul, și le este sete;
12. în cetăți se aud vaietele celor ce mor,
sufletul celor răniți strigă ...
Și Dumnezeu nu ia seama la aceste mișelii!
13. Alții sînt vrăjmași ai luminii,
nu cunosc căile ei,
nu umblă pe cărările ei.
14. Ucigașul se scoală în revărsatul zorilor,
ucide pe cel sărac și lipsit,
și noaptea fură.
15. Ochiul preacurvarului pîndește amurgul:
„Nimeni nu mă va vedea,“ zice el,
și își pune o măhramă pe față.
16. Noaptea sparg casele,
ziua stau închiși;
se tem de lumină.
17. Pentru ei, dimineața este umbra morții,
și cînd o văd, simt toate spaimile morții.
18. Dar nelegiuitul alunecă ușor pe fața apelor,
pe pămînt n-are decît o parte blestemată,
și niciodată n-apucă pe drumul celor vii!
19. Cum sorb seceta și căldura apele zăpezii,
așa înghite locuința morților pe cei ce păcătuiesc.
20. Pîntecele mamei îl uită,
viermii se ospătează cu el,
nimeni nu-și mai aduce aminte de el!
Nelegiuitul este sfărîmat ca un copac,
21. el, care pradă pe femeia stearpă și fără copii,
el care nu face nici un bine văduvei!...
22. Și totuș, Dumnezeu prin puterea Lui lungeste zilele celor sîlnici,
și iată-i în picioare cînd nu mai trăgeau nădejde de viață;
23. El le dă liniște și încredere,
are privirile îndreptate spre căile lor.
24. S-au ridicat; și într-o clipă nu mai sînt,
cad, mor ca toți oamenii,
sînt tăiați ca spicele coapte.
25. Nu este așa?
Cine mă va dovedi de minciună,
cine-mi va nimici cuvintele mele?“

25

1. Bildad din Șuah a luat cuvîntul și a zis:
2. „Puterea și groaza sînt ale lui Dumnezeu;
El face să împărătească pacea în ținuturile Lui înalte.
3. Cine ar putea să-I numere oștile?

- Și peste cine nu răsare lumina Lui?
4. Cum ar putea omul să fie fără vină înaintea lui Dumnezeu?
Cum ar putea cel născut din femeie să fie curat?
5. Iată, în ochii Lui nici luna nu este strălucitoare,
și stelele nu sînt curate înaintea Lui;
6. cu cît mai puțin omul, care nu este decît un vierme,
fiul omului, care nu este decît un viermușor!“

26

1. Iov a luat cuvîntul și a zis:
2. „Cît de bine știi tu să vii în ajutorul slăbiciunii!
Cum dai tu ajutor brațului fără putere!
3. Ce bune sfaturi dai tu celui fără pricepere!
Ce belșug de înțelepciune dai tu la iveală!
4. Către cine se îndreaptă cuvintele tale? Și al cui duh vorbește prin tine?
5. Înaintea lui Dumnezeu tremură umbrele supt ape
și supt locuitorii lor;
6. înaintea Lui locuința morților este goală,
adîncul n'are acoperiș.
7. El întinde miazănoaptea asupra golului,
și spînzură pămîntul pe nimic.
8. Leagă apele în norii Săi,
și norii nu se sparg supt greutatea lor.
9. Acopere fața scaunului Său de domnie,
și Își întinde norul peste el.
10. A tras o boltă pe fața apelor,
ca hotar între lumină și întunec.
11. Stîlpii cerului se clatină,
și se înspăimîntă la amenințarea Lui.
12. Prin puterea Lui turbură marea,
prin priceperea Lui îi sfarmă furia.
13. Suflarea Lui înseninează cerul,
mîna Lui străpunge șarpele fugar.
14. Și acestea sînt doar marginile căilor Sale,
și numai adierea lor ușoară ajunge pînă la noi!
Dar tunetul lucrărilor Lui puternice cine-l va auzi?“

27

1. Iov a luat din nou cuvîntul, a vorbit în pilde, și a zis:
2. „Viu este Dumnezeu, care nu-mi dă dreptate!
Viu este Cel Atotputernic, care îmi amărăște viața,
3. că atîta vreme cît voi avea suflet,
și suflarea lui Dumnezeu va fi în nările mele,
4. buzele mele nu vor rosti nimic nedrept,
limba mea nu va spune nimic neadevărat.
5. Departe de mine gîndul să vă dau dreptate!
Pînă la cea din urmă suflare îmi voi apăra nevinovăția.
6. Țin să-mi scot dreptatea,
și nu voi slăbi; inima nu mă muștră pentru niciuna din zilele mele.
7. Vrajmașul meu să fie ca cel rău,

- și protivnicul meu ca cel nelegiuit!
8. Ce nădejde-i mai rămîne celui nelegiuit;
cînd îi taie Dumnezeu firul vieții, cînd îi ia sufletul?
 9. Îi ascultă Dumnezeu strigătele, cînd vine strîmtoarea peste el?
 10. Este Cel Atotputernic desfătarea lui?
Înaltă el în tot timpul rugăciuni lui Dumnezeu?
 11. Vă voi învăța căile lui Dumnezeu,
nu vă voi ascunde planurile Celui Atotputernic.
 12. Dar voi le cunoașteți, și sînteți de acelaș gînd;
pentruce dar vorbiți așa de prosteste?
 13. Iată soarta pe care o păstrează Dumnezeu celui rău,
moștenirea pe care o hotărăște Cel Atotputernic celui nelegiuit.
 14. Dacă are mulți fii, îi are pentru sabie,
și odraslele lui duc lipsă de pîne.
 15. Ceice scapă din ai lui, sînt îngropați de ciumă,
și văduvele lor nu-i plîng.
 16. Dacă strînge argint ca țărîna,
dacă îngrămădește haine ca noroiul, -
 17. el le strînge, dar cel fără vină se îmbracă în ele,
și de argintul lui omul fără prihană are parte.
 18. Casa lui este ca aceea pe care o zidește molia,
ca o colibă pe care și-o face un străjer.
 19. Se culcă bogat, și moare despoiat;
deschide ochii, și totul a pierit.
 20. Îl apucă groaza ca niște ape;
și noaptea, îl ia vîrtejul.
 21. Vîntul de răsărit îl ia, și se duce;
îl smulge cu putere din locuința lui.
 22. Dumnezeu aruncă fără milă săgeți împotriva lui,
și cel rău ar vrea să fugă să scape de ele.
 23. Oamenii bat din palme la căderea lui,
și-l flueră la plecarea din locul lui.

28

1. Argintul are o mină de unde se scoate,
și aurul are un loc de unde este scos ca să fie curățit.
2. Ferul se scoate din pămînt,
și piatra se topește ca să dea arama.
3. Omul pune capăt întunecului (Cu ajutorul felinarului, de care se slujesc minerii) ,
cercetează, pînă în ținuturile cele mai adînci,
pietrele ascunse în negura și în umbra morții.
4. Sapă o fîntînă departe de locurile locuite;
picioarele nu-i mai sînt de ajutor,
stă atîrnat și se clatină, departe de locuințele omenești (Zugrăvirea lucrătorilor atîrnați de funii.).
5. Pămîntul, de unde iese pînea, este răscolit în lăuntru lui ca de foc,
6. pietrele lui cuprind safir,
și în el se găsește pulbere de aur.
7. Pasărea de pradă nu-i cunoaște cărarea.
Ochiul vulturului n-a zărit-o,
8. cele mai trufașe dobitoace n-au călcat pe ea,
și leul n-a trecut niciodată pe ea.

9. Omul își pune mîna pe stîncă de cremene,
și răstoarnă munții din rădăcină.
10. Sapă șanțuri în stînci,
și ochiul lui privește tot ce este de preț în ele.
11. Oprește curgerea apelor,
și scoate la lumină ce este ascuns.
12. Dar înțelepciunea unde se găsește?
Unde este locuința priceperii?
13. Omul nu-i cunoaște prețul,
ea nu se găsește în pămîntul celor vii.
14. Adîncul zice: „Nu este în mine“,
și marea zice: „Nu este la mine.“;
15. Ea nu se dă în schimbul aurului curat,
nu se cumpără cîntărindu-se cu argint;
16. nu se cîntărește pe aurul din Ofir,
nici pe onixul cel scump, nici pe safir.
17. Nu se poate asemăna cu aurul, nici cu diamantul,
nu se poate schimba cu un vas de aur ales.
18. Mărgeanul și cristalul nu sînt nimic pe lîngă ea:
înțelepciunea prețuiește mai mult decît mărgăritarele.
19. Topazul din Etiopia nu este ca ea,
și aurul curat nu se cumpănește cu ea.
20. De unde vine atunci înțelepciunea?
Unde este locuința priceperii?
21. Este ascunsă de ochii tuturor celor vii,
este ascunsă de păsările cerului.
22. Adîncul și moartea zic:
„Noi am auzit vorbindu-se de ea.“
23. Dumnezeu îi știe drumul,
El îi cunoaște locuința.
24. Căci El vede pînă la marginile pămîntului,
zărește totul sub ceruri.
25. Cînd a rînduit greutatea vîntului,
și cînd a hotărît măsura apelor,
26. cînd a dat legi ploii,
și cînd a însemnat drumul fulgerului și tunetului,
27. atunci a văzut înțelepciunea și a arătat-o,
i-a pus temeliiile și a pus-o la încercare.
28. Apoi a zis omului: „Iată, frica de Domnul, aceasta este înțelepciunea;
depărtarea de rău, este pricepere.“

29

1. Iov a luat din nou cuvîntul în pilde, și a zis:
2. „Oh! cum nu pot să fiu ca în lunile trecute,
ca în zilele cînd mă păzea Dumnezeu,
3. cînd candela Lui strălucea deasupra capului meu,
și Lumina lui mă călăuzea în întunec!
4. Cum nu sînt ca în zilele puterii mele,
cînd Dumnezeu veghea ca un prieten peste cortul meu,
5. cînd Cel Atotputernic încă era cu mine,
și cînd copiii mei stăteau în jurul meu;

6. cînd mi se scăldau pașii în smîntîină,
și stîncă vărsa lîngă mine pîraie de untdelemn!
7. Dacă ieșeam să mă duc la poarta cetății,
și dacă îmi pregăteam un scaun în piață,
8. tinerii se trăgeau înapoi la apropierea mea,
bătrînii se sculau și stăteau în picioare.
9. Mai marii își opriau cuvîntările,
și își puneau mîna la gură.
10. Glasul căpeteniilor tăcea,
și li se lipea limba de cerul gurii.
11. Urechea care mă auzea, mă numea fericit,
ochiul care mă vedea mă lăuda.
12. Căci scăpam pe săracul care cerea ajutor,
și pe orfanul lipsit de sprijin.
13. Binecuvîntarea nenorocitului venea peste mine,
umpleam de bucurie inima văduvei.
14. Mă îmbrăcam cu dreptatea și-i slujeam de îmbrăcămintă,
neprihănirea îmi era manta și turban.
15. Orbului îi eram ochi,
și șchiopului picior.
16. Celor nenorociți le eram tată,
și cercetam pricina celui necunoscut.
17. Rupeam falca celui nedrept,
și-i smulgeam prada din dinți.
18. Atunci ziceam: „În cuibul meu voi muri, zilele mele vor fi multe ca nisipul.
19. Apa va pătrunde în rădăcinile mele,
roua va sta toată noaptea peste ramurile mele.
20. Slava mea va înverzi neîncetat,
și arcul îmi va întineri în mîină.
21. Oamenii mă ascultau și așteptau,
tăceau înaintea sfaturilor mele.
22. După cuvîntările mele, niciunul nu răspundea,
și cuvîntul meu era pentru toți o rouă binefăcătoare.
23. Mă așteptau ca pe ploaie,
căscau gura ca după ploaia de primăvară.
24. Cînd li se muia inima, le zîmbeam.
și nu puteau izgoni seninătatea de pe fruntea mea.
25. Îmi plăcea să mă duc la ei, și mă așezam în fruntea lor;
eram ca un împărat în mijlocul unei oștiri,
ca un mîngîietor lîngă niște întristați.

30

1. Și acum!... Am ajuns de rîsul celor mai tineri de cît mine, pe ai căror părinți nu-i socoteam vrednici să-i pun printre cîinii turmei mele.
2. Dar la ce mi-ar fi folosit puterea mînilor lor,
cînd ei nu erau în stare să ajungă la bătrîneță?
3. Sfrijîți de sărăcie și foame,
fug în locuri uscate, de multă vreme părăsite și pustii.
4. Smulg ierburile sălbatice de lîngă copăcei,
și n'au ca pîne de cît rădăcina de bucsau.
5. Sînt izgoniți din mijlocul oamenilor,

strigă lumea după ei ca după niște hoți.
6. Locuiesc în văi îngrozitoare,
în peșterile pământului și în stînci.
7. Urlă printre stufiguri,
și se adună supt mărăcini.
8. Ființe mîrșave și disprețuite, -
sînt izgoniți din țară.
9. Și acum, astfel de oameni mă pun în cîntecele lor,
am ajuns de batjocura lor.
10. Mă urăsc, mă ocolesc,
mă scuipă în față.
11. Nu se mai sfiesc și mă înjosesc,
nu mai au niciun frîu înaintea mea.
12. Ticăloșii aceștia se scoală la dreapta mea,
și îmi împing picioarele,
și își croiesc cărări împotriva mea ca să mă peardă.
13. Îmi nimicesc cărarea
și lucrează ca să mă prăpădească, ei, cărora nimeni nu le-ar veni în ajutor.
14. Ca printr-o largă spărtură străbat spre mine,
se năpustesc supt pocnetul dărîmăturilor.
15. Mă apucă groaza.
Slava îmi este spulberată ca de vînt,
ca un nor a trecut fericirea mea.
16. Și acum, mi se topește sufletul în mine,
și m-au apucat zilele suferinței.
17. Noaptea mă pătrunde și-mi smulge oasele,
durerea care mă roade nu încetează.
18. De tăria suferinței haina își pierde fața,
mi se lipește de trup ca o cămașă.
19. Dumnezeu m-a aruncat în noroi,
și am ajuns ca țărîna și cenușa.
20. Strig către Tine, și nu-mi răspunzi;
stau în picioare, și nu mă vezi.
21. Ești fără milă împotriva mea,
lupți împotriva mea cu tăria mîinii Tale.
22. Mă ridici, îmi dai drumul pe vînt,
și mă nimicești cu suflarea furtunii.
23. Căci știu că mă duci la moarte,
în locul unde se întîlnesc toți cei vii.
24. Dar cel ce se prăbușește nu-și întinde mîinile?
Cel în nenorocire nu cere ajutor?
25. Nu plîngeam eu pe cel amărît?
N'avea inima mea milă de cel lipsit?
26. Mă așteptam la fericire,
și cînd colo, nenorocirea a venit peste mine;
trăgeam nădejde de lumină, și cînd colo, a venit întunerecul.
27. Îmi ferb măruntaiele fără încetare,
m'au apucat zilele de durere.
28. Umblu înegrit, dar nu de soare.
Mă scol în plină adunare, și strig ajutor.
29. Am ajuns frate cu șacalii,
tovarăș cu struții.

30. Pielea mi se înegrește și cade,
iar oasele îmi ard și se usucă.
31. Arfa mea s'a prefăcut în instrument de jale,
și cavatul meu scoate sunete plîngătoare.

31

1. Făcusem un legămînt cu ochii mei,
și nu mi-aș fi oprit privirile asupra unei fecioare.
2. Dar ce soartă mi-a păstrat Dumnezeu de sus?
Ce moștenire mi-a trimis Cel Atotputernic din ceruri?
3. Peirea nu-i oare pentru cel rău,
și nenorocirea pentru cei ce fac fărădelege?
4. N'a cunoscut Dumnezeu căile mele?
Nu mi-a numărat El toți pașii mei?
5. Dacă am umblat cu minciuna,
de mi-a alergat piciorul după înșelăciune:
6. să mă cîntărească Dumnezeu în cumpăna celor fără prihană,
și-mi va vedea neprihănirea!
7. De mi s-a abătut pasul de pe calea cea dreaptă,
de mi-a urmat inima ochii,
de s-a lipit vreo întinăciune de mîinile mele,
8. atunci eu să samăn și altul să secere,
și odraslele mele să fie desrădăcinate!
9. Dacă mi-a fost amăgită inima de vreo femeie,
dacă am pîndit la ușa aproapelui meu,
10. atunci nevastă-mea să macine pentru altul,
și s-o necinstească alții!
11. Căci aceasta ar fi fost o nelegiuire,
o fărădelege vrednică să fie pedepsită de judecători,
12. un foc care mistuie pînă la nimicire,
și care mi-ar fi prăpădit toată bogăția.
13. De aș fi nesocotit dreptul slugii sau slujnicei mele,
cînd se certau cu mine,
14. ce aș putea să fac, cînd se ridică Dumnezeu?
Ce aș putea răspunde cînd pedepsește El?
15. Cel ce m-a făcut pe mine în pîntecele mamei mele, nu l-a făcut și pe el?
Oare nu ne-a întocmit acelaș Dumnezeu în pîntecele mamei?
16. Dacă n-am dat săracilor ce-mi cereau,
dacă am făcut să se topească de plîns ochii văduvei,
17. dacă mi-am mîncat singur pînea,
fără ca orfanul să-și fi avut și el partea lui din ea,
18. eu, care din tinereță l-am crescut ca un tată,
eu, care dela naștere am sprijinit pe văduvă;
19. dacă am văzut pe cel nenorocit ducînd lipsă de haine,
pe cel lipsit neavînd învălitoare,
20. fără ca inima lui să mă fi binecuvîntat,
fără să fi fost încălzit de lîna mieilor mei;
21. dacă am ridicat mîna împotriva orfanului,
pentru că mă simțeam sprijinit de judecători;
22. atunci, să mi se deslipească umărul dela încheietură,
să-mi cadă brațul și să se sfărîme!

23. Căci mă temeam de pedeapsa lui Dumnezeu,
și nu puteam lucra astfel din pricina măreției Lui.

24. Dacă mi-am pus încrederea în aur,
dacă am zis aurului: „Tu ești nădejdea mea“;

25. dacă m-am îngîmfat de mărimea averilor mele,
de mulțimea bogățiilor pe cari le dobîndisem;

26. dacă am privit soarele cînd strălucea,
luna cînd înainta măreață,

27. și dacă mi s-a lăsat amăgită inima în taină,
dacă le-am aruncat sărutări (Sărutări, în semn de închinare.), ducîndu-mi mîna la gură:

28. și aceasta este tot o fărădelege care trebuie pedepsită de judecători,
căci m-aș fi lepădat de Dumnezeul cel de sus!

29. Dacă m-am bucurat de nenorocirea vrăjmașului meu,
dacă am sărit de bucurie cînd l-a atins nenorocirea,

30. eu, care n-am dat voie limbii mele să păcătuiască,
să-i ceară moartea cu blestem;

31. dacă nu ziceau oamenii din cortul meu:
„Unde este cel ce nu s'a săturat din carnea lui?“

32. Dacă petrecea străinul noaptea afară,
dacă nu mi-aș fi deschis ușa să intre călătorul;

33. dacă mi-am ascuns fărădelegile, ca oamenii (Ca oamenii sau ca Adam.),
și mi-am închis nelegiuirile în sîn,

34. pentru că mă temeam de mulțime,
pentru că mă temeam de disprețul familiilor, ținîndu-mă deoparte și necutezînd să-mi trec pragul ...

35. Oh! de aș găsi pe cineva să m-asculte!
Iată apărarea mea, iscălită de mine: să-mi răspundă Cel Atotputernic!
Cine-mi va da plîngerea iscălită de protivnicul meu?

36. Ca să-i port scrisoarea pe umăr,
s-o leg de fruntea mea ca o cunună;

37. să-i dau socoteală de toți pașii mei,
să mă apropii de el ca un domn.

38. Dacă pămîntul meu strigă împotriva mea,
și dacă brazdele lui varsă lacrimi;

39. dacă i-am mîncat roada fără s-o fi plătit,
și dacă am întristat sufletul vechilor lui stăpîni:

40. atunci să crească spini din el în loc de grîu,
și neghină în loc de orz!“

Sfîrșitul cuvintelor lui Iov.

32

1. Acești trei oameni au încetat să mai răspundă lui Iov, pentru că el se socotea fără vină.
2. Atunci s-a aprins de mînie Elihu, fiul lui Baracheel din Buz, din familia lui Ram. El s-a aprins de mînie împotriva lui Iov, pentru că zicea că este fără vină înaintea lui Dumnezeu.
3. Și s-a aprins de mînie împotriva celor trei prieteni ai lui, pentru că nu găseau nimic de răspuns și totuș osîndeau pe Iov.
4. Fiindcă ei erau mai în vîrstă decît el, Elihu așteptase pînă în clipa aceasta, ca să vorbească lui Iov.
5. Dar, văzînd că nu mai era niciun răspuns în gura acestor trei oameni, Elihu s-a aprins de mînie.
6. Și Elihu, fiul lui Baracheel din Buz, a luat cuvîntul, și a zis: „Eu sînt tînăr, și voi sînteți bătrîni: de aceea m-am temut, și m-am ferit să vă arăt gîndul meu.
7. Eu îmi ziceam: „Să vorbească bătrîneța,

marele număr de ani să învețe pe alții înțelepciunea.“

8. Dar, de fapt, în om, duhul,
suflarea Celui Atotputernic, dă priceperea.
9. Nu vârsta aduce înțelepciunea,
nu bătrîneța te face în stare să judeci.
10. Iată de ce zic: „Ascultați-mă! Îmi voi spune și eu părerea.
11. Am așteptat sfârșitul cuvântărilor voastre,
v-am urmărit dovezile,
cercetarea pe care ați făcut-o cuvintelor lui Iov.
12. V-am dat toată luarea aminte;
și iată că, niciunul din voi nu l-a încredințat,
niciunul nu i-a răsturnat cuvintele.
13. Să nu ziceți însă: „În el noi am găsit înțelepciunea;
numai Dumnezeu îl poate înfunda, nu un om!“
14. Mie nu mi-a vorbit deadreptul:
de aceea eu îi voi răspunde cu totul altfel decât voi.
15. Ei se tem, nu mai răspund!
Li s-a tăiat cuvântul!
16. Am așteptat pînă și-au sfârșit cuvântările,
pînă s-au oprit și n-au știut ce să mai răspundă.
17. Vreau să răspund și eu la rîndul meu,
vreau să spun și eu ce gîndesc.
18. Căci sînt plin de cuvinte,
îmi dă ghes duhul înlăuntrul meu;
19. lăuntru meu este ca un vin care n-are pe unde să iasă,
ca niște burdufuri noi, gata să plesnească.
20. Voi vorbi deci, ca să răsufliu în voie, îmi voi deschide buzele și voi răspunde.
21. Nu voi căuta la înfățișare,
nu voi linguși pe nimeni;
22. căci nu știu să lingușesc:
altfel, într-o clipeală m-ar lua Ziditorul meu.

33

1. Acum dar, Iov, ascultă cuvântările mele,
ia aminte la toate cuvintele mele!
2. Iată, deschid gura,
și mi se mișcă limba în cerul gurii.
3. Cu curăție de inimă voi vorbi,
buzele mele vor spune adevărul curat:
4. Duhul lui Dumnezeu m'a făcut,
și suflarea Celui Atotputernic îmi dă viață.
5. Dacă poți, răspunde-mi,
apără-ți pricina, fii gata!
6. Înaintea lui Dumnezeu eu sînt semenul tău,
și eu ca și tine am fost făcut din noroi.
7. Astfel frica de mine nu te va turbura,
și greutatea mea nu te va copleși.
8. Dar tu ai spus în auzul meu,
și am auzit sunetul cuvintelor tale:
9. „Sînt curat, sînt fără păcat,
sînt fără prihană, nu este fărădelege în mine.

10. Și Dumnezeu caută pricină de ură împotriva mea,
mă socotește vrăjmaș al Lui;
11. îmi pune picioarele în butuci,
îmi pîndește toate mișcările.“
12. Ți voi răspunde că aici n'ai dreptate,
căci Dumnezeu este mai mare decît omul.
13. Vrei dar să te cerți cu El,
pentru că nu dă socoteală fiecăruia de faptele Lui?
14. Dumnezeu vorbește însă, cînd într'un fel, cînd într'altul.
dar omul nu ia seama.
15. El vorbește prin visuri, prin vedenii de noapte,
cînd oamenii sînt cufundați într-un somn adînc, cînd dorm în patul lor.
16. Atunci El le dă înștiințări,
și le întipărește învățăturile Lui,
17. ca să abată pe om de la rău,
și să-l ferească de mîndrie,
18. ca să-i păzească sufletul de groapă
și viața de loviturile săbiei.
19. Și prin durere este mustrat omul în culcușul lui,
cînd o luptă necurmată îi frămîntă oasele.
20. Atunci îi este greață de pîne,
chiar și de bucatele cele mai alese.
21. Carnea i se prăpădește și piere,
oasele cari nu i se vedeau rămîn goale;
22. sufletul i se apropie de groapă,
și viața de vestitorii morții.
23. Dar dacă se găsește un înger mijlocitor pentru el,
unul din miile acelea, cari vestesc omului calea pe care trebuie s-o urmeze,
24. Dumnezeu Se îndură de el și zice îngerului:
„Izbăvește-l, ca să nu se pogoare în groapă;
am găsit un preț de răscumpărare pentru el!“
25. Și atunci carnea lui se face mai fragedă ca în copilărie,
se întoarce la zilele tinereții lui.
26. Se roagă lui Dumnezeu, și Dumnezeu îi este binevoitor,
îl lasă să-I vadă Fața cu bucurie,
și-i dă înapoi nevinovăția.
27. Atunci el cîntă înaintea oamenilor, și zice:
„Am păcătuit, am călcat dreptatea,
și n-am fost pedepsit după faptele mele;
28. Dumnezeu mi-a izbăvit sufletul ca să nu intre în groapă,
și viața mea vede lumina!“
29. Iată, acestea
le face Dumnezeu, de două ori, de trei ori, omului,
30. ca să-l ridice din groapă,
ca să-l lumineze cu lumina celor vii.
31. Ia aminte, Iov, și ascultă-mă!
Taci, și voi vorbi!
32. Dacă ai ceva de spus, răspunde-mi!
Vorbește, căci aș vrea să-ți dau dreptate.
33. Dacă n-ai nimic de zis, ascultă-mă!
Taci, și te voi învăța înțelepciunea.“

1. Elihu a luat din nou cuvântul, și a zis:
2. „Ascultați, înțelepților, cuvintele mele!
Luăți aminte la mine, pricepuților!
3. Căci urechea deosebește cuvintele,
cum gustă cerul gurii bucatele.
4. Să alegem ce este drept,
să vedem între noi ce este bun.
5. Iov a zis: „Sînt nevinovat
Și Dumnezeu nu vrea să-mi dea dreptate;
6. am dreptate și trec drept mincinos;
rana mea este jalnică, și sînt fără păcat.“
7. Este vreun om ca Iov,
care să bea bațjocura ca apa,
8. care să umble în tovărășia celor ce fac rău,
care să meargă mîna în mîna cu cei nelegiuîți?
9. Căci el a zis: „Nu-i folosește nimic omului
să-și pună plăcerea în Dumnezeu.“
10. Ascultați-mă dar, oameni pricepuți!
Departa de Dumnezeu nedreptatea,
departa de Cel Atotputernic fărădelegea!
11. El dă omului după faptele lui,
răsplătește fiecăruia după căile lui.
12. Nu, negreșit, Dumnezeu nu săvîrșește fărădelegea;
Cel Atotputernic nu calcă dreptatea.
13. Cine L-a însărcinat să cîrmuiască pămîntul?
Cine I-a dat lumea în grija Lui?
14. Dacă nu s-ar gîndi decît la El,
dacă Și-ar lua înapoi duhul și suflarea,
15. tot ce este carne ar pieri deodată,
și omul s-ar întoarce în țărîna.
16. Dacă ai pricepere, ascultă lucrul acesta,
ia aminte la glasul cuvintelor mele!
17. Oare ar putea să domnească un vrăjmaș al dreptății?
Și vei osîndi tu pe Cel drept, pe Cel puternic,
18. care strigă către împărați: „Netrebnicilor!“
Și către domnitori: „Nelegiuîților!“
19. Care nu caută la fața celor mari,
și nu face deosebire între bogat și sărac,
pentru că toți sînt lucrarea mînilor Lui?
20. Într-o clipă, ei își pierd viața.
La miezul nopții, un popor se clatină și piere. Cel puternic piere,
fără amestecul mîinii vreunui om.
21. Căci Dumnezeu vede purtatea tuturor,
privește pașii fiecăruia.
22. Nu este nici întunec, nici umbră a morții, unde să se poată ascunde cei ce fac fărădelegea.
23. Dumnezeu n-are nevoie să privească multă vreme,
ca să tragă pe un om la judecată înaintea Lui.
24. El zdrobește pe cei mari fără cercetare,
și pune pe alții în locul lor.
25. Căci El cunoaște faptele lor:

noaptea îi răstoarnă, sînt zdrobiți.

26. Îi lovește ca pe niște nelegiuiți,
în fața tuturor.

27. Abăfîndu-se dela El,
și părăsind toate căile Lui,

28. ei au făcut să se înalțe la Dumnezeu strigătul săracului.
I-au îndreptat luarea aminte la strigătul celui nenorocit.

29. Dacă dă El pace, cine poate s-o turbure?
Dacă Își ascunde El Fața, cine poate să-L vadă?
La fel se poartă fie cu un popor, fie cu un om,

30. pentru ca nelegiuitul să nu mai stăpînească
și să nu mai fie o cursă pentru popor.

31. Căci a zis el vreodată lui Dumnezeu:
„Am fost pedepsit, nu voi mai păcătui;

32. arată-mi ce nu vād;
dacă am făcut nedreptăți, nu voi mai face?‘‘

33. Oare după părerea ta va face Dumnezeu dreptate?
Tu lepezi, tu alegi, și nu eu;
Spune dar ce știi!

34. Oamenii cu pricepere vor fi de părerea mea,
înțeleptul care m-ascultă va gîndi ca mine:

35. „Iov vorbește fără pricepere,
și cuvîntările lui sînt lipsite de judecată.

36. Să fie încercat dar mai departe,
fiindcă răspunde ca cei răi!

37. Căci adaugă la greșelile lui păcate noi;
bate din palme în mijlocul nostru,
își înmulțește cuvintele împotriva lui Dumnezeu.‘‘

35

1. Elihu a luat din nou cuvîntul, și a zis:

2. „Îți închipuiești că ai dreptate, și crezi că te îndreptățești înaintea lui Dumnezeu,

3. cînd zici: „La ce-mi folosește,
ce cîștig am că nu păcătuiesc?‘‘

4. Îți voi răspunde și la aceasta, ție, și prietenilor tăi totodată.

5. Uită-te spre ceruri, și privește! Vezi norii, cît de sus sînt față de tine?

6. Dacă păcătuiești, ce rău Îi faci Lui?
Și cînd păcatele ți se înmulțesc, ce-I faci Lui?

7. Dacă ești drept, ce-I dai Lui?
Ce primește El din mîna ta?

8. Răutatea ta nu poate vătăma decît semenului tău,
dreptatea ta nu folosește decît fiului omului.

9. Oamenii strigă împotriva mulțimii apăsătorilor,
se plîng de silnicia multora;

10. dar niciunul nu zice: „Unde este Dumnezeu, Făcătorul meu,
care ne insuflă cîntări de veselie noaptea,

11. care ne învață mai mult decît pe dobitoacele pămîntului,
și ne dă mai multă pricepere decît păsărilor cerului?‘‘

12. Să tot strige ei atunci, căci Dumnezeu nu răspunde,
din pricina mîndriei celor răi.

13. Degeaba strigă, căci Dumnezeu n'ascultă,

Cel Atotputernic nu ia aminte.

14. Măcarcă zici că nu-L vezi,
totuș pricina ta este înaintea Lui:
așteaptă-L!

15. Dar, pentru că mînia Lui nu pedepsește încă,
nu înseamnă că puțin Îi pasă de nelegiuire.

16. Așa că Iov își deschide gura degeaba,
și spune o mulțime de vorbe fără rost.“

36

1. Elihu a urmat și a zis:

2. „Așteaptă puțin, și voi urma, căci mai am încă de vorbit pentru Dumnezeu.

3. Îmi voi lua temeiturile de departe,
și voi dovedi dreptatea Ziditorului meu.

4. Fii încredințat, cuvîntările mele nu sînt minciuni,
ci ai a face cu un om cu simțăminte curate.

5. Dumnezeu este puternic, dar nu leapădă pe nimeni;
și este puternic prin tăria priceperii Lui.

6. El nu lasă pe cel rău să trăiască,
și face dreptate celui nenorocit.

7. Nu-Și întoarce ochii de asupra celor fără prihană,
și-i pune pe scaunul de domnie cu împărații,
îi așează pentru totdeauna ca să domnească.

8. Se întîmplă să cadă în lanțuri,
și să fie prinși în legăturile nenorocirii?

9. Le pune înaintea faptele lor,
fărădelegile lor, mîndria lor.

10. Îi înștiințează ca să se îndrepte,
îi îndeamnă să se întoarcă dela nelegiuire.

11. Dacă ascultă și se supun,
își sfîrșesc zilele în fericire,
și anii în bucurie.

12. Dacă n-ascultă, pier uciși de sabie,
mor în orbirea lor.

13. Nelegiuții se mînie,
nu strigă către Dumnezeu cînd îi înlănțuie;

14. își pierd viața în tinereță,
mor ca cei desfrînați.

15. Dar Dumnezeu scapă pe cel nenorocit prin nenorocirea lui,
și prin suferință îl înștiințează.

16. Și pe tine te va scoate din strîmtoare,
ca să te pună la loc larg, în slobozenie deplină,
și masa ta va fi încărcată cu bucate gustoase.

17. Dar dacă-ți aperi pricina ca un nelegiuit,
pedeapsa este nedeslipită de pricina ta.

18. Supărarea să nu te împingă la batjocură,
și mărimea prețului răscumpărării să nu te ducă în rătăcire!

19. Oare ar ajunge strigătele tale să te scoată din necaz,
și chiar toate puterile pe cari le-ai putea desfășura?

20. Nu suspina după noapte,
care ia popoarele din locul lor.

21. Ferește-te să faci rău,
căci suferința te îndeamnă la rău.
22. Dumnezeu este mare în puterea Lui;
cine ar putea să învețe pe alții ca El?
23. Cine Îi cere socoteală de căile Lui,
și cine îndrăznește să-I spună:
„Faci rău?”
24. Nu uita să lauzi faptele Lui,
pe cari toți oamenii trebuie să le mărească!
25. Orice om le privește,
fiecare muritor le vede de departe.
26. Iată ce mare e Dumnezeu!
Dar noi nu-L putem pricepe,
numărul anilor Lui nimeni nu l-a pătruns.
27. Căci El trage la El picăturile de apă,
le preface în abur și dă ploaia,
28. pe care norii o strecoară,
și o picură peste mulțimea oamenilor.
29. Și cine poate pricepe ruperea norului,
și bubuitul cortului Său?
30. Iată, El Își întinde lumina în jurul Lui,
și acoperă adâncimile mării.
31. Prin aceste mijloace,
El judecă popoarele,
și dă belșug de hrană.
32. Ia fulgerul în mână,
și-l aruncă asupra protivnicilor Lui.
33. Dă de veste că e de față printr-un bubuit,
și pînă și turmele Îi simt apropierea.

37

1. La auzul acestor lucruri îmi tremură inima de tot,
și sare din locul ei.
2. Ascultați, ascultați trăsnetul tunetului Său,
bubuitul care iese din gura Lui!
3. Îl rostogolește pe toată întinderea cerurilor,
și fulgerul Lui luminează pînă la marginile pămîntului.
4. Apoi se aude un bubuit, tună cu glasul Lui măreț;
și nu mai oprește fulgerul, de îndată ce răsună glasul Lui.
5. Dumnezeu tună cu glasul Lui în chip minunat;
face lucruri mari pe cari noi nu le înțelegem.
6. El zice zăpezii: „Cazi pe pămînt!”
Zice acelaș lucru ploii, chiar și celor mai puternice ploi.
7. Pecetluiește mîna tuturor oamenilor,
pentruca toți să se recunoască de făpturi ale Lui.
8. Fiara sălbatică se trage într-o peșteră,
și se culcă în vizuina ei.
9. Vijelia vine dela miazăzi,
și frigul, din vînturile dela miazănoapte.
10. Dumnezeu, prin suflarea Lui, face ghiața,
și micșorează locul apelor mari.

11. Încarcă norii cu aburi,
și-i risipește schinteietori;
12. mișcarea lor se îndreaptă după planurile Lui,
pentru împlinirea a tot ce le poruncește El pe fața pământului locuit.
13. Îi face să pară ca o nuia
cu care lovește pământul,
sau ca un semn al dragostei Lui.
14. Iov, ia aminte la aceste lucruri!
Privește liniștit minunile lui Dumnezeu!
15. Știi cum cârmuiește Dumnezeu norii,
și cum face să strălucească din ei fulgerul Său?
16. Înțelegeți tu plutirea norilor,
minunile Aceluia a cărui știință este desăvârșită?
17. Știi pentru ce ți se încălzesc veșmintele,
când se odihnește pământul de vântul de miazăzi?
18. Poți tu să întinzi cerurile ca El,
tari ca o oglindă turnată?
19. Arată-ne ce trebuie să-I spunem.
Căci sîntem prea neștiutori ca să-I putem vorbi.
20. Cine-I va da de veste că Îi voi vorbi?
Dar care este omul care-și dorește pierderea?
21. Acum, firește, nu putem vedea lumina soarelui care strălucește în dosul norilor,
dar va trece un vînt și-l va curăți;
22. dela miază-noapte ne vine aurora,
și ce înfricoșată este măreția care înconjoară pe Dumnezeu!
23. Pe Cel Atotputernic nu-L putem ajunge,
căci este mare în tărie,
dar dreptul și dreptatea deplină El nu le frînge.
24. De aceea oamenii trebuie să se teamă de El;
El nu-Și îndreaptă privirile spre cei ce se cred înțelepți.“

38

1. Domnul a răspuns lui Iov din mijlocul furtunii, și a zis:
2. „Cine este cel ce Îmi întunecă planurile,
prin cuvîntări fără pricepere?
3. Încinge-ți mijlocul ca un viteaz, ca Eu să te întreb, și tu să Mă înveți.
4. Unde erai tu când am întemeiat pământul?
Spune, dacă ai pricepere.
5. Cine i-a hotărît măsurile, știi?
Sau cine a întins frînghia de măsurat peste el?
6. Pe ce sînt sprijinite temeliiile lui?
Sau cine i-a pus piatra din capul unghiului,
7. atunci când stelele dimineții izbucneau în cîntări de bucurie,
și când toți fiii lui Dumnezeu scoteau strigăte de veselie?
8. Cine a închis marea cu porți,
când s-a aruncat din pîntecele mamei ei?
9. Când i-am făcut haina din nori,
și scutece din întunerec;
10. când i-am pus hotar,
și când i-am pus zăvoare și porți;
11. când am zis: „Pînă aici să vii, să nu treci mai departe;

aici să ți se oprească mândria valurilor tale?“

12. De când ești, ai poruncit tu dimineții?

Ai arătat zorilor locul lor,

13. ca să apuce capetele pământului,

și să scuture pe cei răi de pe el?

14. Ca pământul să se schimbe ca lutul pe care se pune o pecete,
și toate lucrurile să se arate îmbrăcate ca în haina lor adevărată?

15. Pentruca cei răi să fie lipsiți de lumina lor,

și brațul care se ridică să fie zdrobit?

16. Ai pătruns tu pînă la izvoarele mării?

Sau te-ai plimbat tu prin fundurile adîncului?

17. Ți s-au deschis porțile morții?

Sau ai văzut tu porțile umbrei morții?

18. Ai cuprins tu cu privirea întinderea pământului?

Vorbește, dacă știi toate aceste lucruri.

19. Unde este drumul care duce la locașul luminii?

Și întunerecul unde își are locuința?

20. Poți să le urmărești pînă la hotarul lor,

și să cunoști cărările locuinței lor?

21. Știi, căci atunci erai născut,

și numărul zilelor tale este mare!

22. Ai ajuns tu pînă la cămările zăpezii?

Ai văzut tu cămările grindinei,

23. pe cari le păstrez pentru vremurile de strîmtoare,
pentru zilele de război și de bătălie?

24. Pe ce cale se împarte lumina?

Și pe ce cale se împrăștie vîntul de răsărit pe pămînt?

25. Cine a deschis un loc de scurgere ploii,
și a însemnat drumul fulgerului și al tunetului,

26. pentru ca să cadă ploaia pe un pămînt fără locuitori,
pe un pustiu unde nu sînt oameni;

27. pentru ca să adape locurile pustii și uscate,

și ca să facă să încolțească și să răsără iarba?

28. Are ploaia tată?

Cine dă naștere picăturilor de rouă?

29. Din al cui sîn iese ghița,

și cine naște promoroaca cerului,

30. ca apele să se îngroașe ca o piatră,

și fața adîncului să se întărească?

31. Poți să înozi tu legăturile Găinușei,

sau să deslegi frînghiile Orionului?

32. Tu faci să iasă la vremea lor semnele zodiacului,

și tu cîrmuiești Ursul mare cu puii lui?

33. Cunoști tu legile cerului?

Sau tu îi orînduiești stăpînirea pe pămînt?

34. Îți înalți tu glasul pînă la nori,

ca să chemi să te acopere rîuri de ape?

35. Poți tu să arunci fulgerile, ca să plece?

Îți zic ele: „Iată-ne?“

36. Cine a pus înțelepciunea în negura norilor,
sau cine a dat pricepere întocmirii văzduhului?

37. Cine poate să numere norii cu înțelepciune,

- și să verse burdufurile cerurilor,
38. pentruca să înceapă pulberea să facă noroi,
și bulgării de pământ să se lipească împreună?
39. Tu izgonești prada pentru leoaică,
și tu potolești foamea puilor de lei,
40. când stau ghemuiți în vizuina lor,
când stau la pîndă în culcușul lor?
41. Cine pregătește corbului hrana,
când puii lui strigă spre Dumnezeu,
când umblă rătăciți și flămînzi?

39

1. Știi tu când își fac caprele sălbatice puii?
Vezi tu pe cerboaice când fată?
2. Numeri tu lunile în cari sînt însărcinate,
și cunoști tu vremea când nasc?
3. Ele se pleacă, fată puii,
și scapă iute de durerile lor.
4. Puii lor prind vlagă și cresc supt cerul slobod,
pleacă, și nu se mai întorc la ele.
5. Cine a lăsat slobod măgarul sălbatic,
izbăvindu-l de orice legătură?
6. I-am dat ca locuință pustiul,
și pământul sărac ca locaș.
7. El rîde de zarva cetăților,
și n' aude strigătele stăpînului, care-l mîină.
8. Străbate munții ca să-și găsească hrana,
și umblă după tot ce este verde.
9. Vrea bivolul sălbatic să fie în slujba ta?
Și stă el noaptea la ieslea ta?
10. Îl poți lega tu cu o funie, ca să tragă o brazdă?
Merge el după tine, ca să grăpeze bulgării din văi?
11. Te încrezi tu în el, pentrucă puterea lui este mare?
Și-i lași tu grija lucrărilor tale?
12. Te lași tu pe el, pentru căratul rodurilor tale,
ca să le strîngă în aria ta?
13. Aripa struțului bate cu veselie,
de-ai zice că este aripa și penișul berzei.
14. Dar struțoaica își încredințează pământului ouăle,
și le lasă să se încălzească în nisip.
15. Ea uită că piciorul le poate strivi,
că o fiară de cîmp le poate călca în picioare.
16. Este aspră cu puii săi de parcă nici n' ar fi ai ei.
Că s-a trudit de geaba, nu-i pasă nici de cum!
17. Căci Dumnezeu nu i-a dat înțelepciune,
și nu i-a făcut parte de pricepere.
18. Când se scoală și pornește,
rîde de cal și de călărețul lui.
19. Tu dai putere calului,
și-i îmbraci gîtul cu o coamă ce filfaie?
20. Tu-l faci să sară ca lăcusta?

- Nechezatul lui puternic răspîndește groaza.
21. Scurmă pămîntul, și, mîndru de puterea lui,
se aruncă asupra celor înarmați;
 22. își bate joc de frică, nu se teme,
și nu se dă înapoi dinaintea săbiei.
 23. Zîngănește tolba cu săgeți pe el,
sulița și lancea strălucesc,
 24. fierbe de aprindere, mănîncă pămîntul,
n'are astîmpăr cînd răsună trîmbița.
 25. La sunetul trîmbiței parcă zice:
„Înainte!“
De departe miroase bătălia,
glasul ca de tunet ai căpeteniilor și strigătele de luptă.
 26. Oare prin priceperea ta își ia uliul sborul,
și își întinde aripile spre miazăzi?
 27. Oare din porunca ta se înalță vulturul,
și își așează cuibul pe înălțimi?
 28. El locuiește în stînci,
acolo își are locuința, pe vîrfurile zimțate al stîncilor și pe vîrfurile munților.
 29. De acolo descopere el prada,
și își cufundă privirile în depărtare după ea.
 30. Puii lui îi beau sîngele;
și acolo unde sînt hoituri, acolo-i și vulturul.

40

1. Domnul, a vorbit lui Iov, și a zis:
2. „Ești încredințat acum tu, care vorbești împotriva Celui Atotputernic?
Tu care mustri pe Dumnezeu, mai ai vreun răspuns de dat?“
3. Iov a răspuns Domnului, și a zis:
4. „Iată, eu sînt prea mic; ce să-Ți răspund?
Îmi pun mîna la gură.
5. Am vorbit odată, și nu voi mai răspunde;
de două ori, și nu voi mai adăuga nimic.“
6. Domnul a răspuns lui Iov din mijlocul furtunii, și a zis:
7. „Încinge-ți mijlocul ca un viteaz; ca Eu să te întreb, și tu să Mă înveți.
8. Vrei să nimicești pînă și dreptatea Mea?
Și să Mă osîndești, ca să-ți scoți dreptatea?
9. Ai tu un braț ca al lui Dumnezeu,
și un glas de tunet ca al Lui?
10. Împodobește-te cu măreție și mărimă,
îmbracă-te cu strălucire și cu slavă!
11. Varsă-ți valurile mîniei tale,
și doboară cu o privire pe cei trufași!
12. Smerește cu o privire pe cei trufași,
zdrobește pe loc pe cei răi,
13. ascunde-i pe toți împreună în țărîină,
învelește-le fața în întunec!
14. Și atunci voi aduce și Eu lauda puterii dreptei tale.
15. Uită-te la ipopotamul, căruia i-am dat viață ca și ție!
El mănîncă iarbă ca boul.
16. Uită-te ce tărie are în coapse,

- și ce putere are în mușchii pîntecelui său!
17. Își îndoaie coada tare ca un cedru,
și vinele coapselor lui sînt întretăsute.
 18. Oasele lui sînt ca niște țevi de aramă,
mădularele lui sînt ca niște drugi de fer.
 19. El este cea mai mare dintre lucrările lui Dumnezeu.
Cel ce l-a făcut l-a înzestrat cu o suliță (Adică dinți mari ca să se apere.).
 20. El își găsește hrana în munți, unde se joacă toate fiarele cîmpului.
 21. Se culcă supt lotus,
în mijlocul trestiilor și mlaștinilor.
 22. Desișul lotusului îl acopere cu umbra lui,
sălciile pîrîului îl înconjoară.
 23. Dacă se întîmplă ca rîul să iasă din matcă, el nu fuge:
chiar de s'ar năpusti Iordanul în gîtlejul lui, el ar rămînea liniștit.
 24. Crezi că-l poți prinde lovindu-l în față?
Sau crezi că-i vei putea străpunge nasul cu ajutorul lațurilor?

41

1. Poți tu să prinzi Leviatanul cu undița?
Sau să-i legi limba cu o funie?
2. Îi vei putea petrece papura prin nări?
Sau să-i străpungi cu un cîrlig falca?
3. Îți va face el multe rugăminți?
Îți va vorbi el cu un glas dulce?
4. Va face el un legămînt cu tine.
ca să-ți fie rob pe vecie?
5. Te vei juca tu cu el ca și cu o pasăre?
Îl vei lega tu, ca să-ți înveselești fetele?
6. Fac pescarii negoț cu el?
Îl împart ei între negustori?
7. Îi vei acoperi pielea cu țepușe,
și capul cu cîngi?
8. Ridică-ți numai mîna împotriva lui,
și nu-ți va mai veni gust să-l lovești.
9. Iată că ești înșelat în așteptarea ta de a-l prinde:
numai să-l vezi, și cazi la pămînt!
10. Nimeni nu este atît de îndrăzneț ca să-l întărite.
Cine Mi s-ar împotrivi în față?
11. Cui sînt dator, ca să-i plătesc?
Supt cer totul este al Meu.
12. Vreau să mai vorbesc iarăș de mădularele lui, și de tăria lui,
și de frumusețea întocmirii lui.
13. Cine-i va putea ridica veșmîntul?
Cine va putea pătrunde între fălcile lui?
14. Cine va putea deschide porțile gurii lui?
Șirurile dinților lui cît sînt de înspăimîntătoare!
15. Scuturile (Solzii) lui mărețe și puternice, sînt unite împreună ca printr-o pecete;
16. se țin unul de altul,
și nici aerul n-ar putea trece printre ele.
17. Sînt ca niște frați cari se îmbrățișează,
se apucă, și rămîn nedespărțiți.

18. Strănuturile lui fac să strălucească lumina;
ochii lui sînt ca geana zorilor.
19. Din gura lui țîșnesc flacări, scapără schintei de foc din ea.
20. Din nările lui iese fum,
ca dintr-un vas care fierbe, ca dintr'o căldare fierbinte.
21. Suflarea lui aprinde cărbunii,
și gura lui aruncă flacări.
22. Tăria lui stă în grumaz,
și înaintea lui sare groaza.
23. Părțile lui cele cărnose se țin împreună,
ca turnate pe el, neclintite.
24. Inima lui este tare ca piatra,
tare ca piatra de moară care stă dedesupt.
25. Cînd se scoală el, tremură vitejii,
și spaima îi pune pe fugă.
26. Degeaba este lovit cu sabia;
căci sulița, săgeata și pavăza nu folosesc la nimic.
27. Pentru el ferul este ca paiul,
arama, ca lemnul putred.
28. Săgeata nu-l pune pe fugă,
pietrele din praștie sînt ca pleava pentru el.
29. Nu vede în ghioagă decît un fir de pai,
și rîde la șuieratul săgeților.
30. Supt pîntecele lui sînt țepi ascuțiți:
ai zice că este o grapă întinsă peste noroi.
31. Face să clocotească fundul mării ca un cazan,
și-l clatină ca pe un vas plin cu mir.
32. În urmă el lasă o cărare luminoasă;
și adîncul pare ca pletele unui bătrîn.
33. Pe pămînt nimic nu-i este stăpîn;
este făcut, ca să nu se teamă de nimic.
34. Privește cu dispreț tot ce este înălțat,
este împăratul celor mai mîndre dobitoace.“

42

1. Iov a răspuns Domnului, și a zis:
2. „Știu că Tu poți totul,
și că nimic nu poate sta împotriva gîndurilor Tale“. -
3. „Cine este acela care are nebunia să-Mi întunece planurile?“ -
„Da, am vorbit, fără să le înțeleg,
de minuni, cari sînt mai pe sus de mine și pe cari nu le pricep.“ -
4. „Ascultă-Mă, și voi vorbi;
te voi întreba, și Mă vei învăța.“ -
5. „Urechea mea auzise vorbindu-se de Tine;
dar acum ochiul meu Te-a văzut.
6. De aceea mi-e scîrbă de mine
și mă pocăiesc în țărînă și cenușă.“
7. După ce a vorbit Domnul aceste cuvinte lui Iov, a zis lui Elifaz din Teman: „Mînia Mea S-a aprins
împotriva ta și împotriva celor doi prieteni ai tăi, pentru că n'ați vorbit așa de drept de Mine, cum a
vorbit robul Meu Iov.
8. Luați acum șapte viței și șapte berbeci, duceți-vă la robul Meu Iov, și aduceți o ardere de tot

pentru voi. Robul Meu Iov să se roage pentru voi, și numai în vederea lui nu vă voi face după nebunia voastră; căci n'ați vorbit așa de drept despre Mine, cum a vorbit robul Meu Iov.“

9. Elifaz din Teman, Bildad din Șuah, și Țofar din Naama s'au dus și au făcut cum le spusese Domnul. Și Domnul a ascultat rugăciunea lui Iov.

10. Domnul a adus pe Iov iarăș în starea lui dela început, dupăce s-a rugat Iov pentru prietenii săi. Și Domnul i-a dat înapoi îndoit decît tot ce avusese.

11. Frații, surorile, și vechii prieteni ai lui Iov au venit toți să-l vadă, și au mîncat cu el în casă. L-au plîns și l-au mîngîiat pentru toate nenorocirile, pe cari le trimesese Domnul peste el, și fiecare i-a dat un chesita și un inel de aur.

12. În cei din urmă ani ai săi, Iov a primit dela Domnul mai multe binecuvîntări decît primise în cei dintîi. A avut patrusprezece mii de oi, șase mii de cămile, o mie de părechi de boi, și o mie de măgărițe.

13. A avut șapte fii și trei fete;

14. celei dintîi i-a pus numele Iemima, celei de a doua Cheția, și celei de a treia Cheren-Hapuc.

15. În toată țara nu erau femei așa de frumoase ca fetele lui Iov. Tatăl lor le-a dat o parte de moștenire printre frații lor.

16. Iov a mai trăit după aceea o sută patruzeci de ani, și a văzut pe fiii săi și pe fiii fiilor săi pînă la al patrulea neam.

17. Și Iov a murit bătrîn și sătul de zile.